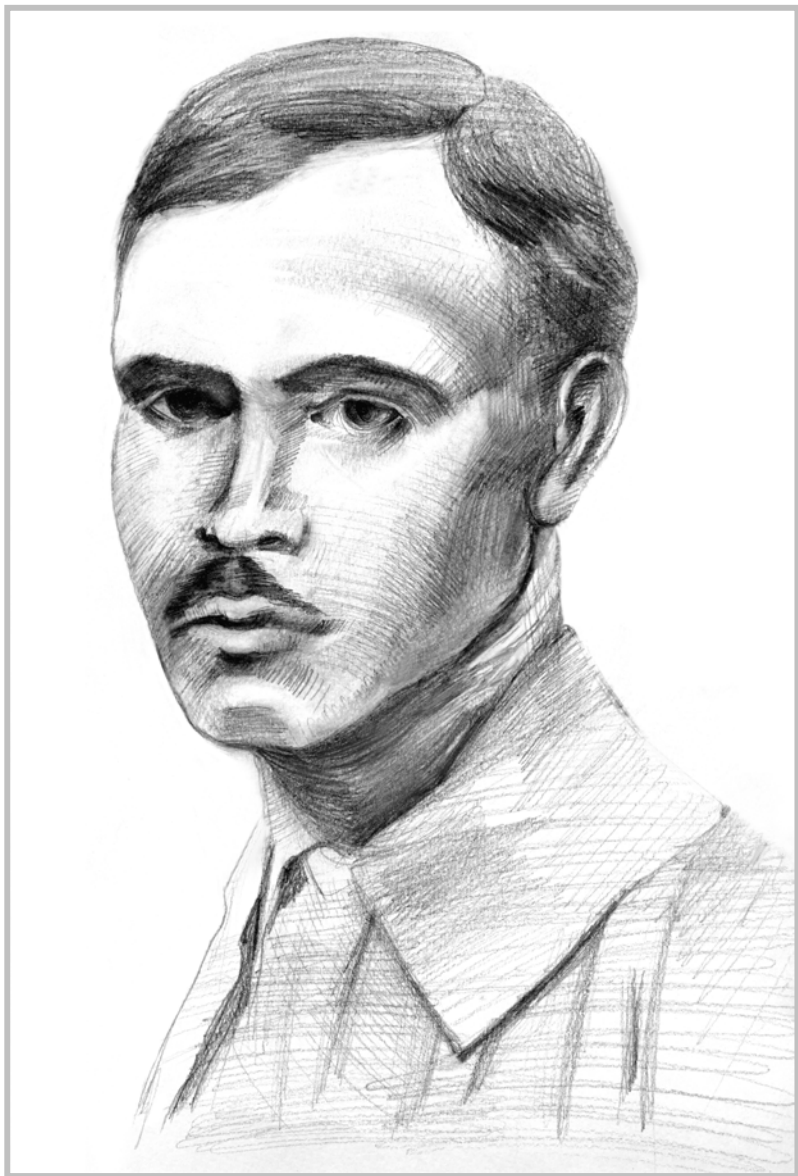

СТЕПАН ГАЙДУЧОК
Воєнні спомини

STEPAN HAIDUCHOK
War memoirs

Ivan Franko National University of Lviv

INSTITUTE OF LITERARY STUDIES
SCIENTIFIC LIBRARY

Series "Memoirs and Documents"
Volume 2

Stepan Haiduchok
WAR MEMOIRES

Lviv • 2002

Львівський національний університет імені Івана Франка

ІНСТИТУТ ЛІТЕРАТУРОЗНАВЧИХ СТУДІЙ
НАУКОВА БІБЛІОТЕКА

Серія "Мемуари і документи"
Число 2

Степан Гайдучок
ВОЄННІ СПОМИНИ

Львів • 2002

ГАЙДУЧОК Степан: Воєнні спомини / Уклад. і авт. передм. О. Вацеба, Б.Якимович; Ред. кол.: Б.Якимович (голова) та ін. – Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2002. – 60 с.; портр. – (Серія "Мемуари і документи"; Ч. 2).

Редакційна колегія:

к.і.н., доц. Б. ЯКИМОВИЧ (голова); Д. ГАМАШ (секретар)
к.ф.н., доц. М. ГНАТЮК; д.ф.н., проф. І. ДЕНИСЮК;
д.ф.н., проф. М. ІЛЬНИЦЬКИЙ; д.ф.н., проф. Б. КРИСА;
к.ф.н. Т. ЛУЧУК; д.ф.н., проф. Т. САЛИГА;
д.ф.н. А. СЕНИК (заст. голови)

Укладачі: Оксана ВАЦЕБА, Богдан ЯКИМОВИЧ

Наукові редактори: Тарас ЛУЧУК, Любомир СЕНИК

Портрет С. Гайдучка: Мирослава ЯКИМОВИЧ

Редактор: Ніна БІЧУЯ

Рецензент: д.і.н. Микола ЛИТВИН

Рекомендувала до друку Вчена рада Львівського національного університету імені Івана Франка (протокол № 15/6 від 26 червня 2002 р.)

ISBN 966-613-164-1

© О. Вацеба, Б. Якимович, 2002
© Львівський національний університет
імені Івана Франка, 2002

СІВАЧ ЗЕРНА ДОБРА НА РІДНІЙ НИВІ

Чи не найбільшим досягненням незалежної України є можливість пізнати правду про своє минуле, про визначних діячів, тих, хто у найскладніші періоди історії наближав нашу самостійність. Діяльність найкращих синів і дочок української землі принижували, нівелювали, а то й попросту намагалися викреслювати з історії, з пам'яті народу. Серед замовчуваних імен – професор Степан Гайдучок. Характерно, що всі, хто був з ним знайомий, з надзвичайною теплотою й щирістю згадували про свого вчителя, колегу, батька.

Народився Степан Гайдучок на Львівщині, в селі Підтемне біля Щирця, в селянській родині 13 березня 1890 р. Був у сім'ї наймолодшою дитиною. Залишившись дуже рано без батька, Степан швидко привчився до самостійного життя. Після початкової школи в рідному селі закінчив українську гімназію у Львові. Вже в старших класах гімназії заробляв на своє утримання, активно працюючи в спортивно-руханковім товаристві "Сокіл-Батько".

Цей період був, мабуть, найважливіший у формуванні поглядів С. Гайдучка. Юнацьке захоплення ідеями всебічного фізичного виховання стало згодом основою усього його життя. Український "Сокіл" у перші десятиліття ХХ ст., в час національного піднесення, став однією з найдієвіших виховних інституцій, зав'язком українського війська. З іншого боку, доля подарувала Степанові незрівнянного таланту вчителя – завжди підтягнутого, врівноваженого гімназійного професора Івана Боберського, якого згадував не один випускник Академічної гімназії у Львові тих років. "Боберський мав на мене в гімназії найбільший вплив", – визнавав пізніше Євген Коновалець. В учнівському спортивному гуртку під орудою проф. Бобер-

ського (який на той час був головою львівського “Сокола”), разом з Петром і Тарасом – синами Івана Франка, набуває перших теоретичних і практичних знань провідника руханки і Степан Гайдучок.

Тоді ж починає С. Гайдучок свої перші спроби як публіцист. Він активно співпрацював з багатьма західноукраїнськими газетами і часописами. Його матеріали друкувалися в “Ділі”, “Громадському Віснику”, “Новому Часі”, “Раді”, “Новій хаті”; в перших спортових виданнях Галичини – “Вістях з Запорожжя”, “Сокільських вістях”, “Нашій Батьківщині”, в закордонних українських виданнях – “Канадійський фермер”, “Український Сокіл” (Прага).

У двадцятилітньому віці С. Гайдучок вступає до університету на медичний факультет. Щоб мати змогу заплатити за навчання і заробити на прожиття, викладає руханку в жіночих школах Українського педагогічного товариства у Львові та в гімназії сестер Василіянок. Не покидає праці і в “Соколі-Батьку”.

За пропозицією свого наставника, учні І. Боберського восени 1911 р. утворили окремо від “Сокола” Спортивне товариство студентів вищих шкіл “Україна”. Тоді, коли українська національна ідея тільки формувалася, відкриття спортивного товариства з омріяною назвою “Україна” було сміливим кроком молодих студентів в процесі національного самоствердження. Серед організаторів і перших членів товариства був і С. Гайдучок; на перших загальних зборах СТ “Україна” його обирають “начальником змагової комісії”. Був він і серед засновників першого на західноукраїнських землях спортивно-гімнастичного часопису “Вісті з Запорожжя” (1911) – органу українського сокілства. На сторінках цього видання надруковано чимало думок і завваг молодого автора.

1913 р. у Львові виходить перша книжечка С. Гайдучка “Вправи вільноруч”. Та вже наступного року в його молодість увірвалася війна. Сокільські й спортові замисли, як і медичні студії в університеті змушений був відкласти. Його було покликано до австрійського війська, де йому довелося служити в Штирії молодшим лікарем при словінському піхотному полку.

Пізніше перебував на італійському фронті. В часі відпустки в 1917 р. одружився з учителькою Стефанією Богуславською з Глинян. З італійського фронту потрапив у Домб’є в Сілезії. Звідти, як і багато інших галичан, вірних ідеям незалежності рідної землі, непростими шляхами добирається до Львова, щоб зголоситися до українського війська. На початку грудня 1918 р. санітарний поручник С. Гайдучок став лікарем Четвертої Золочівської бригади УГА. Дружина Стефанія пішла разом з чоловіком до війська, щоб “завивати рани героям, ходити коло хворих, добрим словом вливати надію в їх пригноблену душу”. Однак, безжальна хвороба обірвала її сповнене патріотизмом життя наприкінці грудня 1919 р. у сумнозвісному “чотирикутнику смерті” в Немирові коло Винниці. Степанові Гайдучку довелося пережити всі труднощі УГА на наддніпрянській Україні. Пережив і важкі табірні умови в Тухолі.

Після війни – Львів і вся Галицька Україна у польських руках. Гайдучок не міг поновитися в університеті, протягом двох років був безробітний (а на руках – маленька донечка Богданка, народжена в буремний час Визвольних змагань, єдина втіха цього мужнього чоловіка, котрий після смерті дружини вдруге не одружувався, присвятивши своє життя вихованню дочки). Нарешті влаштувався вчителем руханки у філії Академічної гімназії у Львові. Тут тривалий час, аж до вересневих подій 1939 р. всю свою енергію, завзяття віддавав роботі з дітьми. Його теплота, сердечність та віра в незалежність України передавались і його учням. Основою Гайдучкового впливу на учнів була його любов до руханки і спорту. Не в одного гімназиста на довгі роки зародилось особливе ставлення до фізичного загартування як до основи життєвого й духовного поступу...

Крім самовідданої праці в Академічній гімназії, та ще й у приватній єврейській гімназії, увесь вільний час присвячував справам спортивним і сокільським. У 20–30-і роки С. Гайдучок фактично був найавторитетнішою людиною в спортивному й сокільському житті Західної України. Він був свідомий тих проблем, які повсюдно ширились в українських селах в часи польського панування – злигодні, бідність, брак лікарського забезпечення, – а звідси й погане здоров’я молоді. Тому таким

вагомим своїм помічником вважав у цій ситуації спорт, фізичну культуру, фізичне загартування як засіб боротьби за сильне, здорове, гарне молоде покоління.

Та С. Гайдучок вирізнявся не тільки як талановитий педагог. Його ім'я залишиться в історії як ім'я авторитетного історіографа, аналітика українського сокілства й спортивного руху в Галичині, яскравого публіциста. Його творчій працездатності можна тільки дивуватись. Бувало, в одному числі "Сокільських Вістей" чи іншого видання, друкував декілька своїх статей чи завваг. Часто підписувався криптонімом – Гакстен (**Га**[йдучо]**к** **Сте**[па]**н**) чи дивним на перший погляд псевдом Blue Boy. Зрозуміти такий підпис можна, якщо пригадати, що один із його найближчих приятелів ще з юнацьких років – Петро Франко (старший син І. Франка) підписувався Red Boy. Петрове волосся було, як і в батька, рудого відтінку...

Тематика Гайдучкової публіцистики різноманітна. Описуючи пам'ятні сторінки українського стрілецтва і підтримуючи ідеї визвольної боротьби, колишній воїн УГА мав за свій обов'язок розповідати про сучасників – провідників ідеї фізичного й духовного розвитку українського народу. Він один із перших систематизує й узагальнює досвід свого вчителя – Івана Боберського, до якого завжди ставився з пієтетом. Тривале (1914–1942) листування С. Гайдучка з І. Боберським, котрий від 1920 р. мешкав постійно за кордоном, потребує окремого наукового дослідження.

С. Гайдучок перший висвітлює в пресі проблему жіночого спорту, будучи одним із його ініціаторів; активно пропагує справу викупу спортивного майдану у Львові – площі "Сокола-Батька"; торкається зародження пластового руху в Галичині; подає інформації про Сокільські чи Лугові свята; друкує матеріали з методики фізичного виховання. Не втратила свого значення його історична розвідка "Фізичне виховання українського народу" ("Сокільські Вісті", 1935, ч. 3–4). Це, по суті, одна з перших в Україні спроб цілісного бачення історії української фізичної культури і розвитку українського спорту в різних регіонах та на еміграції.

У 20–30-і роки не одну статтю С. Гайдучок присвятив чи не найбільчому для кожного українця питанню – штучному поділові українських земель. Він прагнув донести своїм землякам правдиву картину життя по той бік Збруча, передовсім на спортивній ниві. Про це свідчить низка оглядів: "Ми й вони" ("Сокільські Вісті", 1929, ч. 9); "Тілесне виховання в У.Р.С.Р." ("Сокільські Вісті", 1929, ч. 11–12); "За Збручем" ("Сокільські Вісті", 1936, ч. 8); "Зв'язки галицьких Соколів з наддніпрянцями перед війною" ("Літопис Червоної Калини", 1937, ч. 7–8); "Побратим Микола Міхновський" ("Сокільські Вісті", 1939, ч. 5). Тут, на галицькій землі, де українці відчували польське поневолення і де не було ейфорії захоплення радянською владою, ці статті й сьогодні дають змогу об'єктивно оцінити високий рівень спортивних результатів на підрадянській Україні і ту інтернаціоналізацію українського спорту, що за цим стояла...

С. Гайдучкові належить 10 книг з питань тіловиховання. Його посібник "Відбиванка" (Львів, 1930) став першим українським підручником з волейболу в Галичині. Вельми цікавою та актуальною є одна з останніх його книжок "Вплив фізичного виховання на вдачу нашої молоді" (Львів, 1938). Поки що невідома доля двох рукописів його книг, написаних вже в радянські часи: "Путівник туриста по західних областях України" (1947) та "Погляди І. Франка на туризм" (1949). Найціннішою, на наш погляд, книгою в творчому доробку С. Гайдучка є унікальна в бібліографічному чи радше історіографічному плані збірка "Півстоліття сокільських видань" (Львів, 1937). Автор подає анотовану характеристику усіх сокільських видань, афіш, листівок, відзнак від 1887 р. до 1937 р.

З реорганізацією в 1939 р. Львівського державного медичного інституту С. Гайдучок – організатор і перший завідувач катедри фізкультури. Пізніше (окрім періоду німецької окупації Львова) працює на цій кафедрі старшим викладачем аж до виходу на пенсію в 1952 р.

Друга світова війна залишила нові шрами в душі С. Гайдучка. Виїхала за кордон з чоловіком Клавдієм Білінським його єдина донька Богдана, емігрувавши аж до далекої Австралії.

Навіть його близькі друзі не знали про долю дочки – в умовах “радянської демократії” такою інформацією не ділились.

Мешкав самотником, при вулиці Пісковій в районі Кайзервальду – Шевченківського гаю. Поруч жив добрий приятель історик Іван Крип’якевич. Приходив фотограф Юліан Дорош. Зустрічалися, прогулювалися, згадували минуле. Опікувався С. Гайдучком його приятель Юліан Децик, лікар за фахом.

С. Гайдучок мав цікаву бібліотеку. Як згадує Р. Лубківський, саме у нього придбав збірку П. Тичини “Замість сонетів та октав” (1920) в оформленні мистця П. Ковжуна та унікальний путівник І. Крип’якевича “Історичні проходи по Львові” (1932). Будучи у поважному віці, продовжував займатися спортом. Краєзнавець С. Павчак, який тоді мешкав поруч з С. Гайдучком, згадує, що взимку 1975 р. той ще їздив на лижах, щодня робив руханку. Але сталося нещастя. Посковзнувшись, зламав стегно, відмовився від операції і саме це стало причиною його смерті. На три дні переживши своє 86-річчя, помер 16 березня 1976 р.

Степан Гайдучок прожив довге, непросте життя, наповнене прагненням бачити здорову, міцну націю в своїй незалежній державі. В тій державі, яку сьогодні маємо щастя будувати, в якій нікому не вдасться перервати живий зв’язок поколінь, в якій знову знайдеться серед українського загалу самовідданий провідник, людина переконана ідеєю плекання сильної тілом і духом нації. Нації, яка сьогодні переживає великі економічні, екологічні, демографічні труднощі...

Рукописна спадщина С. Гайдучка незібрана і невпорядкована. Частину його праць, а власне ці “Спомини” подаємо за рукописом, який зберігає його дочка – Богдана Білинська в Австралії, з нетерпінням чекаючи їх появи у світ. Дещо залишилося в родині покійного Ю. Децика. Різними шляхами до рук С. Павчака потрапив уривок спомину (“Monte della morte”, 3 с.) про перебування на італійському фронті у складі 87 полку піхоти австрійської армії та фрагмент документа про галичан, які перебували в австрійських концтаборах для інтернованих за нібито антидержавні погляди (“З документів минулого”, 7 с.). Окрім того, колекціонер має записну книжку С. Гайдучка

1915 р., чорнові записи до “Української Загальної Енциклопедії” та рукопис праці “Мандрівництво” (“Порадник мандрівника”, 1929, 34 с.).

Очевидно, спадщина С. Гайдучка вимагає упорядкування, згромадження в одному з львівських архівосховищ, і зібрати її мають намір упорядники цього видання.

“Спомини” С. Гайдучка підготували до друку, осучаснивши правопис, упорядники тексту О. Вацеба, Б. Якимович та члени редколегії Л. Сенік, Т. Лучук. Збережено найхарактерніші лексичні та синтаксичні особливості авторської мови. Хоч це і фрагментарні спомини (автор писав їх з пам’яті), все ж і в такому вигляді вони є цінним причинком до історії українського війська.

“Дорогому Сівачу зерна добра на рідній ниві” – написано над могилою професора Степана Гайдучка на Личаківському цвинтарі. Віриться, що це зерно зродить щедрий врожай.

*Оксана ВАЦЕБА,
Богдан ЯКИМОВИЧ*

ВОЄННІ СПОМИНИ

ІСТОРІЯ 4-ої ЗОЛОЧІВСЬКОЇ БРИГАДИ УКРАЇНСЬКОЇ ГАЛИЦЬКОЇ АРМІЇ

Списую перебіг подій з пам'яті – годі бо інакше, коли документи остали на Україні, почасти знищені. Навіть не міг й користати з бригадних щоденних приказів, так як ті мусів залишити у Тульчині в лісничого Николаєнка. Тож читач простить неточність дат, неточність подій. Скаже тоді хтось: пощо списувати, коли неточне все? – Списую, бо боюся, що як звичайно у нас, піде то в забуття, по-друге, історик зможе використати і так мої скромні записки, а радше тепер спомини, аби виробити собі якнайбільш об'єктивний образ відносин в бригаді.

Нім приступлю до опису подій у 4-ій бригаді, подам вперед, як дістався я з австрійської армії до української, бо буде то подавати до певної міри вісти, які ми мали тоді, відтяти від вітчизни.

Було вже 10 листопада 1918 р., та й ми примашерували до Влясеніці над давньою сербсько-босняцькою границею. Ще нім переворот наступив, були признаки розпаду Австрії, та ми не мали вісток під час наших довгих маршів серед первісних околиць, де брат слов'янин не знає ще вікон в хаті, уживає дерев'яного воза з колесами, так званого у нас "гереги". Були се околиці, прорізані вперше досить примітивними, воєнними дорогами. Годі було мати в таких околицях вістки. – За се у Влясеніці ми натрапили якраз на хвилю, коли то святочно проголошувано злуку австрійської провінції з її вітчизною Сербією. Який ентузіазм! Треба бачити власними очима нашого брата з полудня в хвилі западу чи радости. Словами годі змалювати.

Наступила і в нашій відділі хвиля, де кожного почало тягнути в рідну сторону. Все ж таки машеруємо дальше цілим

відділом долиною Дриначі і Дрини аж до Вінковець в Хорватії. – Хоч ми між слов'янами, дивує мене однак, що вони таки дбають про повертаючого жовніра. Кождий дістає даром харч і хліб. Сього я не помітив у Польщі. Першу вістку про війну українсько-польську прочитав я в хорватській часописи. Писали, що українці б'ються з поляками в Перемишлі та й зайняли Львів.

Як звичайно у жовніра, заволоділо мною почуття обов'язку. Чим скорше туди. Однак, в Загребі відраяли мене знайомі хорвати вертати на Будапешт. Рішив я їхати через Польщу, сподіваючись все-таки дістати до своїх. Був би остав і на українській станиці у Відні, про яку доперва із неволі довідався, та було дві причини, що я не міг про неї знати: по-перше, брак відпоручника української армії, що був би при кождім потязі і збирав українців; по-друге, була се ніч, як ми проїжджали через Відень, і хоть були українські заклики, не мож було бачити.

По дорозі в Дзедзіцах робили нам візиту підрутки з крісами і жадали видачі папіросів. Одного витрутили ми стрімголов зі сходів і на тім ціла ревізія скінчилася.

Доперва в Ярославі 17 листопада 1918 мав я такий случай неприємний, що мене арештували. Арештували мене завдяки знакомому полякові, який казав мене арештувати. Звідтам під "widelcem" відвезли мене до Кракова на Домб'є. Була година друга вночі. Службу сповняли офіцери, бо мужви аніруш не могли стягнути до служби. Впихають мене до кімнати. Свічу запалок – кімната забита людьми, які лежать один на другім. Одні на підлозі, другі по 4 на двох ліжках наоверх. Кімната, де звичайно спало 5 люда, мусить містити їх щось 28. Рішучо відмовляюся там спати і доперва, коли положився на коритарі, дають мені пани офіцери вартові місце в своїй кімнатці на підлозі. Здається ходило їм не так о се, що я недавний товариш їх, лягаю на коритарі, як о то, аби не втік.

На другий день вранці пізнаюся з тими, що сидять в кімнаті. Ціла Національна Рада з Перемишля, себто д-р Кормош, проф. Сабат, суддя Сабат, проф., мабуть, Біленький, відтак старшини поручник Чичкевич, хорунжий УСС Крушельниць-

кий, поручник адвокат з Ярослава д-р Сталько, штабс-капітан Станявський з російської армії, хорунжий з гайдамаків Сава Заярний (певного рода гошштаплер і про нього на іншому місці) і багато інших, котрих імен не пам'ятаю.

Ще в потязі, як везли мене з Ярослава, оповідала польська публіка про події в Перемишлі. Панни з порядного товариства брали участь в грабунку разом з легіонерами польськими, причім влазили через розбиті виставові шиби і подавали одна одній мешти, черевики.

А про Перемишль довідався я ближче від моїх товаришів. Національна Рада заключила з генералом Пухальським конвенцію. З польської сторони підписав її Пухальський, а з української сторони – Національна Рада. Перемишль після умови мав бути в українських руках, Засяння в польських, були там умови натури військової. Найважливіше було се, що польська Національна рада не підписала конвенції, лиш ген. Пухальський в своїм імені, а не було сказане, на який час по виповідженню конвенції мають розпочатися воєнні кроки. Тож не було нич легшого для поляків, як усунути ген. Пухальського, а поставити на його місці ген. Сікорського, який виповів конвенцію, а в годину пізніше розпочав воєнні кроки.

Боронив Перемишля з нашої сторони сотник Гоза Федь. Винили його полонені, що не подбав про оборону, бо ж наймав російських полонених, які масово голосилися до служби, не стягнув сіл. Оборонці (а було може до 100 рядовиків також в неволі) по більшій частині гімназисти і реміснична молодіж. Зі сіл було ледве сотня.

Винили і д-ра Кормоша (закидував се суддя Сабат), що заборонив висадити мости на Сяні, хоча динаміт був. Аргументував він се тим, що хто ті мости збудує, вони ж коштували мільйони!

Нас перенесли таки на другий день до більшої салі, дали ліжка і простирала та й коци, а на моє бажання мене відвувшили. Цивільним, себто членам ради, дозволили мешкати в місті під поліційним надзором.

Їдження було: рано чорна кава і кістка цукру, на обід доволі бульби і капусти, на вечір два яйця або кавалок ковбаси і

чорна кава. До того ½ бохонця хліба черствого. На голод не мож було нарікати. Хіба прикрим було то, що як австрійським старшинам, тяжко було привикнути до такої їди. І стрільців їда була така сама. В пару день опісля дозволили заложити особну старшинську кухню, причім треба було доплачувати з власних грошей три корони денно. В перших днях ходили ми за перепустками на місто, і тому я завдячую, що опинився небавом на волі.

Мав я вражіння, що тих старших з Перемишля зловили не з оружжям в руках, а повитягали з хат, де вони були залишилися. Привозили сюди транспорти українські, які вертали з французького фронту, але на енергічні домагання старшин відсилали їх кудись на Сянок.

Цікаві були для нас вістки з польських часописів, що Пілсудський в Варшаві відмовив східно-галицьким полякам помочи, а то й заборонив затягання охотників в Королівстві до борби з українцями. Вже в перших днях стрільці почали втікати, втікло і трьох старшин.

Я, маючи отвертий приказ аж до Львова, виїхав супокійно з Кракова, мерз цілу ніч в вагоні, а за Ярославом став потяг в вільнім полі і почалась ревізія документів. Багатьох українців забрали сейчас і відвезли до Пшеворська в концентраційний табір.

Мушу додати ще, що на Домб'є привезли були хорунжого Дигдалевича зі шпиталю в Львівській політехніці, куди він був приїхав, аби датися оперувати на *ulcus reutriculi*¹.

В Перемишлі було якось тихо, перед нашим потягом ішов панцирний для безпеки. Польським героям моторошно ставало перед нападом *chlopstwa*², на кожній стації патрулі, під Хоросницею малий місток вже направлений. В самім Львові на двірці один панцирний потяг, а документи перевіряють легіонери з Личакова чи Замарстинова. До міста треба пішки, бо трамвай не ходить, тягарові авто зі скорострілами, коло політехніки свіжий цвинтар, може, з 90 хрестами, робітники з

¹ Виразка шлунку (лат.).

² Селянство (пол.).

червоними кокардками і крісами побіч війська національного. Місто майже вимерле. Склепи почасті замкнені, а сліди борби недавньої видні на кождім місці. Духовна семінарія на вул. Коперника як по віспі, крило пошти від вул. Сикстуської запалося аж до пивниць. Стрічаюсь з поручником Даниловичем, поляком. Він не при обороні міста, навіть йому не сниться, хоть приходили щось 5 раз до нього. Видко, що не всі тоді кресові поляки однаково думали. Як зі слідів видко, найтяжчі борби йшли о пошту, а на вулиці ще видніють барикади, хоть вже 2 грудня.

У знайомих ночую, оповідають страхіття про перебулий час. Другого дня оглядаю на Краківській площі сліди погрому польського над жидами – спалені камениці, декотрі ще димляться. “Діло” і “Вперед” – українські часописи, ще виходять.

Заходжу до проф. Средева при вул. Руській. Оповідає, що коли наші уступили, щось в два дні пізніше рано о 5 год. прибуло до нього на ревізію якихсь 3 узброєних поляків. Вислідом було, що забрали годинник з бюрка.

Хоть можна було остати у Львові, все таки вибравсь я під вечір в дорогу. Йшлось добре, не стрінув я на дорозі жадної патрулі польської, та й рано вийшов під Солонку, на *полудне* відо Львова. Переходив через так звану Желізну воду, міський ліс, вийшов до Зубрицького ліса, а відтак навскоси до Солонки.

На гостинці впоперек лежало стяте дерево, за ним *стійка*, яка, очевидно, хотіла з мене стягнути черевики, але моя рішуча постава зневолила їх відвести мене на команду в школі.

Частини, що стояли в обох Солонках, мабуть чи не півтора сотні, зробили на мене не особливе вражіння. Брак дисципліни, а то і в команданта четаря родом з Миколаєва над Дністром (Колодій?) брак інтелігенції, який як сам Марс ходив з нагайкою, не подобалось мені. Стрільці і підстаршини говорили з ним, як з собі рівним, а він на то і не реагував.

Без перепон зайшов я звідси до Підтемного, проспав ніч, довідався, що зі села ніхто не пішов до нашого війська.

Другого дня опинився я в полудне в Старім Селі на стації. Пізнав санітарного хорунжого Кузьму з УСС. Він мав заразом відсильну точку і був провіантовим старшиною групи “Пів-

день”. Якраз під проводом сотника Микитки (відтак генерала), а спомагала імпровізованою панциркою, яку наладив буковинець сотник, з роду румун (імени не пригадую собі), наступала група на Кротошин і відігнала поляків аж під Пасіки. Передавав їм ту спеціальку¹ Львова, бо не мали жадної карти, а сам подався на Куровичі до Глинян. По дорозі повно т. зв. сільських міліцій, котрі хіба стільки робили, що перевіряли документи та й уночі вистрілювали.

В Куровичах застав я штаб групи “Схід”, яка відтак переорганізувалася на 4-у Золочівську бригаду. Стрінув я багато знайомих: четаря Степана Цимбалу, ліквідуючого Коця, проф. зі Львова, четаря Степанівну, д-ра Щуровського, медика Маковського Юрка, хорунжого Леницького, пластуна з року 1912. Командантом групи був сотник з УСС Букшований, а його ад'ютантом Мирон Луцький. Тут зголосився і я до служби, діставши триденну відпустку.

Таки того самого вечора вдарив мене неприємно ось який факт. Привезли м'ясо для групи з Красного. Вже був добрий мороз, голодні фірмани розложили вогонь та й грілись, і щохвили бігали на стаційну команду, чи не відберуть м'яса.

На моє представлення хорунжому Леницькому, що таки хтось мусить відобрати, бо ж люди і коні дорана померзнуть, післав він за хорунжим Тарнавським, що мав підібрати се м'ясо. Та хоч 8-а година була, то він не ласкав був прийти, так що хорунжий Леницький відобрав м'ясо сам, хоч до нього то не належало, бо Тарнавський казав “нехай чекають дорана”. Селяни відтак казали (я їхав з ними до Глинян): “Ми думали, що за України інакше буде”.

Про групу хіба що скажу?

Сиділо доволі старшин без приділення в Куровичах, була навіть осібна стаційна команда, яку провадив сотник Строцький, який мав при роті ще двох старшин. Мав я вражіння, що багато з тих старшин є т. зв. з австрійська *Tachinierer*², що таки опісля справдилося.

¹ Спеціалька – тут: топографічна карта.

² Нероба, “шланг” (нім., австр., розм.).

Група тоді організувала свою пекарню, різню, господарський відділ, розвідче бюро, майстерні, творила поодинокі частини боєві на місці. Про початок самої групи знаю хіба з оповідання. Частини, які подалися зі Львова на схід, були її основою. Були між ними і борці за Львівську пошту – сотник Газдайка Петро, поручник Максимів з Перемишлянщини, до групи входив і четар Юрко Полянський, який з своєю артилерією стояв на Високім Замку, а відтак у Винниках.

У грудні творили основу групи УСС, а доперва по сотворенню нових куренів, вони відійшли від групи. Душею групи був сотник Луцький, відтак Остап Луцький, дійсно невсипущий робітник (більше канцелярист, нім тактик), коли сотник Букшований, людина вигідна і легка, майже кінчив всю свою роботу на під...¹

16.07.1919.

*Ой зажурились стрільці січовії,
Як Збруч-річку переходили,
Буде лях проклятий батьками орати,
Матерями волочити!*

Не здавали собі тоді може й справи, скільки правди містилося в тих словах. Ворог виганяв їх з рідного краю, а вони, умучені безнастанними боями, добовими маршами, недоївши і недоспавши йшли за Збруч в літній погідний день. Десятки тисяч, бо кругло 80 000 покидало рідну землю і зближалися до Збруча. Прикро було покидати рідні сторони, та не розпука, а завзяття било з кожного лиця, і на думку приходили слова:

*Вернуться ще тії
Стрільці січовії,
Задрожить Варшава.*

¹ На цьому слові текст уривається.

Клонилося перед ними спіле жито, жалісно шелестіло листя в дібровах, немов співчувало їм. З презирством споглядав з камінного постаменту пам'ятник гнобителя-зайди в зруйнованім місточку Скалі. Дивним дивом він оцілів, хоча шаліла тут всесвітня війна. А за скалистими берегами Збруча жовтіли лани збіжжя, мерехтіли безконечні простори, синіли могили минулої слави. Дерев'яний міст стогнав під ударами кінських копит, згинався під тягарем гармат, а скрип возів, рев худоби якось зловіщо бушував у воздуху. Здалека доносився гамір бою – се піхота здержувала ворога, що за всяку ціну намагався перешкодити переходові за Збруч. Ще хвилина – і ми на другім березі. Якось дивно стає на душі. Ми на просторах Великої України: де козацтво виростало, слави-волі добувало, а могили-свідки так і синіють. – Та нове якось не манить.

Не лиш стрілець, але і старшина оглядався назад себе, аби бодай ще раз глянути на галицький бік. Хто знає, чи прийдеться коли-небудь ще побачити Збруч. А з заходом сонця за світили по галицькім боці вогні-пожежі. *Za naszą i waszą wolność*¹ – якось так іронічно виходило.

Спалівши міст, розложилися стрільці шнурком вздовж берега. А в малій сільській хатині в Мар'янівці сидить штаб 4-ої Золочівської бригади та й б'ється з тяжкими думками: перейде лях ріку чи ні. Молодші твердять, що таки пошанує поручення всемогучої Антанти. Старий, сивий бригадир, який хоч чужинець, ліпший українець, як хто-небудь з нас, переконує, що ворог не втерпить, аби нас не зачіпити. Переконувати кінчить німецькою приповідкою: *Trau nicht dem Hasen auf der Heid und keinem Polen auf seinen Eid*².

¹ За нашу і вашу свободу (пол.).

² Дослівно: Не вір зайцеві в полі, а полякові у клятві (нім.).

І дійсно, з 17 на 18. VII. 1919. о 1-ій годині вночі приходить звіт з І Галицького корпусу: “В районі Гусятини вдерся ворог на наш бік. По приказу не вдаватися в борбу, корпус відступає на лінію Лянцкорунь, Красноставці”.

Всі ждуть на звіт Салька, хоть пізно, а все-таки ждуть. Він вперше був ранений під Львовом. Під час першого відвороту зорганізовано завдяки полковникові Чмеликові кінну скорострільну сотню при 4-ій бригаді, і він дістав її командування.

Яка то чудова боева частина!

Обслуга скорострілів на конях, 16 машинок на двокілаках, кожда запряжена в одного коня. Як легко такою частиною диспонувати в бою, відвороті чи в поході вперед. А коло Салька хлопці держалися. Гляньте на них в марші.

Попереду за командантом імпровізована музика, жибо-нять дві скрипки та й ще якийсь інструмент. Пливе з широких грудей похідна пісня. Нагло змовкає все. Трухтом біжить кінний відділ, легесенько котяться за ним двокілки. От там далеко, далеко під горбом спинаються. З коней, машинки на плечі і вже хильцем на горбі. – За хвилю тріскотять машинки сухим, твердим голосом. Він все так вміє промовити ворогові не до серця, а до ніг.

І тепер вислали його вперед, бо піхоті годі дігнати ворога, а для нього 50 км вперед і назад за один день – се забавка.

Діждались. Звіт звучить: “Ізяслав горить. Зайняли його нині поляки і подвигаються на Шепетівку. Треба їх конче випередити”.

Неприємне вражіння. Як супроти них заховатися при цілком певній стрічі? Нема бо жадних приказів щодо того з вищих команд.

І Шепетівку займає ІХ курінь ще на час. Поляки вспіли зайняти лишень сахарний завод. І от вам образець.

З одної сторони в добрім мундурі польський жовняр, а проти нього наш стрілець. Оба на сторожі.

– *A widzisz, kabanie, zachciało ci się Ukrainy. A teraz ty chory i obdarty.*¹

Мовчки і понуро глипнув стрілець на свій кріс, який держав на поготівлю і поволі крізь затиснені зуби вищідив: “Але пождіть, ляхи, вас ще ту шляк трафить”.

На другий день стріча зі Сальком. Як все – в добрім гуморі. Вістки дістав від повстанців, по дорозі стрінув польську кавалерію. Майор того відділу хотів його переконати, що вдерся поза демаркаційну лінію. Та видко, тяжко було переконати Салька в присутности його 16 машинок.

Під Коростенем в вересні 1919 р. Салько Розенберг не лише стратив своїх трьох музикантів, але, забезпечуючи відступ, дістав пам'ятку сам. Куля попала йому в вилицю. Разом з іншими раненими привіз його броневик в Житомир. Від'їхав звідтам в Проскурів на лічення та більше до бригади не вернув.

Та його часто споминали відтак при бригаді.

Суха, ясна осінь 1919 р. По твердій як камінь, від сонця потрісканій землі подільській йшов ІІ Галицький корпус з району Бердичева в район Немирова на полудневий схід від Винниці, бо там наступав один з тих безчисленних наших ворогів – Денікін. Безчисленних – бо ми, як наш дядько на селі, не вміли з ніким погодитися, зі всіми процесувалися.

Хоч напівбосі, обдерті, терпіли від приморозків, поворотного тифу, пригноблені душею ішли стрільці і старшини, привикли бо слухати. Не думали над тим, чия вина, що вони босі, що від місяця не бачили карбованця заслуженого. Напівбайдужні були і до слів “батька” Петлюри, коли слав телеграми до них, називаючи їх злодіями. – Злодії! Не хотіли вмирати з голоду та й реквірували цукор в державних цукроварнях, аби його виміняти на хліб для себе і на пашу для коней. А втім, своєю груддю здобували ті заводи. Вони здобули Житомир і Київ для “батька”.

Сповняли приказ, як добрий вояка сповняє. Не для “батька” Петлюри і його польсько-російських прислужників, але для України.

¹ А видиш, кабане, захтілося тобі України. Тепер ти хворий і обдертий (пол.).

Вже по 20. X. 1919 р. були в Немирові і пішли на схід, а в кілька день пізніше почався ними Немирів заповнювати. Десятками підвод почали їх звозити в сірі та безнадійні, як їх положення, дні.

Олов'яні сірі хмари холодні, день в день дощ зі снігом, розмоклися дороги подільські. Кільканадцять верств впереді ревіли гармати, а їх сотками звозили дооколичні дядьки на дво-рець в Немирові.

Прийшлося боротись з найлютішим ворогом – з плямистим тифом.

Заповнилася ними лічниця 3-ої бригади, де лікарював Сенчина, в протягу 8 день відтранспортовано їх понад 950 до Винниці (а звідтам йшли телеграми: не присилайте – нема місця). Заповнив свій лазарет 7-ої бригади д-р Ляндес, а хворих все ще везли із 9-ої бригади, 8-ої, 7-ої, 3-ої, 4-ої, 10-ої. – Куди їх діти? Заповнено і земську лічницю, вже і при полках, що стояли в Немирові, було в кімнатах хворих по 50 люда. А близько фронту годі більшого шпиталю закладати, та й і брак поміщення. Одинокі гімназії надається, та не можна її на шпиталь ужити, бо се школа, а та користується привілеями, хоть би і ніхто в ній не учився.

А фронт між тим рідшає, та й нема ким його поповнити. Найсильніший полк – 4-а бригада має 80 люда! Ви розумієте то? На просторі 7 км держить фронт 80 люда, напівбосих, окостенілих від дощу і зимна, битих осіннім вітром з понурими гадками, бо зима наступає, можливість тяжкої хвороби. А фронт держать, бо такий приказ. – Та чи мають всі вигинути? В ім'я якої ідеї? Та ж з волинської групи (придніпрянців) 35 старшин ще під Вапняркою перейшло до Денікіна.

А 30. X. 1919 р. дістаю приказ, корпус подається через міст в Рогозні майже під Жмеринку, бо петлюрівці не вдержали лінії, заки галичани їх зрадили! Для мене приказ остати в Немирові і евакуювати хворих далше в Винницю. Обчислюю: у мене на двірці 150, в 7-ій бригаді 140, в 3-ій – 150. В земській “больниці” около 100, по квартирах – понад 200 хворих, вже і чужих бригад не рахую. Кругло 800 люда. За два дні опустять наші частини Немирів, можна буде відіслати всього 240. А на кого

оставити 500? Хто ними займеться, дасть їсти, які такі ліки, лікарську опіку. А чи думаєте, епідемія лише в II Галицькому корпусі? То саме і в Козятині, і деінде. Корпус то розуміє, розуміє розпучливе положення, знає, що нема пощо хворих і в Вінницю слати, бо і та недовго в наших руках. Увесь корпус перемінився в великий шпиталь і перший обов'язок – се дбати за хворих.

Думаю, що і головний отаман Петлюра знав про той розпучливий стан Галицької Армії. Мав він в тім часі з'їзд з галицькими провідниками в Жмеринці, та й були перед ними і дані боєвого стану Галицької Армії, яка, мабуть, числила тоді аж 5 000 боєвиків (около 40 000 лежало хворих). А се був щойно початок епідемії, перші дні.

Ширилася вона, засобів поборювати її майже і не було. Хоть галичани здобули Україну аж по Дніпро, не дістали від правительства того, що їм належалося. Ні грошей, ні шпиталів, ані одежі, ні черевиків, ані дезинфекторів, ані досвідчених тамошніх лікарів.

Треба було рятувати, коли вже не Галицьку Армію, то бодай життя стрільців і старшин. Одно лишень життя, грозила бо загибель усім.

Надія вступила в серце, коли почулося про перемир'я з Денікіном. Коли не всі, то бодай частина буде врятована.

І хоч з уст Петлюри почулося слово “зрадники” (як запродав наші рідні сторони, того слова від нас не почув), не почули ми того слова ні з уст тамошнього повстанця, ні з уст селянина, що бачив нашу чорну недолю.

А епідемія поширювалася. Щастя, що остали на місці, тож не одному вдалося урятувати життя. Праці було аж забагато у лікарів і медиків. Похворіли і вони, всі 7. Помер д-р Коцовський, найбільша підпора Корпуса – його санітарний шеф. Він всюди заглянув, навіть і хворого стрільця на квартирі відвідував. А епідемія не уставала і як у Шевченка:

*З лопатою ходила і гробовища рила, рила.
І трупом, трупом починала.*

Не було кому хоронити, ями викопати, ім'я помершого втягнути в метрики. – Між тим і з інших корпусів доходили зловіщі вістки про маси жертв в стрільцях, старшинах, лікарях.

Лиха доля не пожалувала галичанам нічого, навіть п'ятна зради, де для України жертвували вони все, хотіли для неї ще марні остатки зберегти, аби зробити їх основою нової живої дійсности.

Тульчин – се розлізле містечко на Поділлі, 15 верств від славного колись Брацлава. Подібне до всіх інших. Посеред двох ставків лежить серед бруду і сміття та й тулить до 25 000 мешканців. Був тут колись і винокурний завод, стояв стрілецький полк кубанський в палатах Потоцького, пробував і “славний” Суворов чи не 1792 року. Та все то минуло. Тепер держиться ще український союз кооператив, українська гімназія, та й красноармейці не змогли вибити наново на нім російського п'ятна. Рідна мова так чується з уст усіх, навіть євреїв.

А з 1.I.1920 р. заповнили містечко галичани, як нас тут звичайно називають. Заповнили вони палати і касарні, бо лягло їх хворих понад 1 500 стрільців і старшин, а з них майже три сотні остало на все на православнім кладовищі. Спільний хрест обіймити немов їх хоче під свої рамена, а на грудях його напис: “За тебе, народе, і за Україну вони лягли. Пам'ятай!”

Конали і виздоровлювали вони в початках на звичайній соломі – мерві, об'їдала їм тіло до кости мушва. Проклинали ворога, що не дав їм серед рідні очей замкнути та вмирали без жалю до своїх вождів – ті ж бо разом з ними терпіли і помирали.

До тижня змінилося їх положення. Піклувався ними посередньо отаман Льонер, шеф штабу II Галицького корпусу, а безпосередньо сотник Рудницький. Завдяки йому лежали вже на ліжках, було їм тепло, дістали лікарську опіку, о яку так тяжко було тоді. І хоть ще раз прийшла інша влада, ніхто не заколючував їм спокою, а д-р Дринько з Ананієва все своє глибоке знання вкладав, аби їх якнайбільше число видерти з

обійм смерті. Відходили звідтам назад до частин відживлені і добре одягнені. До кінця цвітня остало їх ще около 50.

Треба піднести, що дооколичне селянство не забувало про галицьку лічницю. Всі збірки з різних тижнів фронту в збіжжі, крупах, муці – се все звозили для хворих. Чого не хотіли дати большевикам, то радо давали для нас.

Між тим в відносинах до большевиків щось псувалося. Почали повставати села. Вже при кінці марта 1920 р. була большевицька карна експедиція на Холодівку, на яку по одноденній стрілянині наложили контрибуцію 1 ½ міліона карбованців. Викутив большевиків з Немирова повстанець Голуб, в Гайсині роззув штаб 60-ої дивізії Волинець, так що частина штабовців босоніж прийшла в Тульчин, в районі Вороновиці страшив Боровий своєю кавалерією. Повстання висіло в воздусі, і Чека почало з чимраз більшим поспіхом працювати.

Коло 24. IV. почалися труси між галичанами. Та ті скорше пронюхали, на що заноситься, і розбрелися по дооколичних дядьках. Частина сиділа в брацлавській лісі, поробивши собі лежанки в корчах, туди виносили люди з поблизьких сіл їм їдження. Мало нас остало в самім містечку: хворі, обслуга.

Вночі 25 цвітня відвідали і мене. Допитувалися за співмешканцями, переглядали речи, впирали в мене, що я “офіцер”, та якось відійшли, полишивши мене в спокою. За 5 день водили мене в “особое отделение”, заскочивши мужву і мене при обіді. І тим разом частину нас пустили, а частину – около 30 люда – забрали до Вапнярки.

А ми день в день сподівалися перевороту. Крутилися загадочні дядьки, що навіть за сіллю питали, а з байдужим на вид лицем нишпорили повсюди. Якось навіть на 1 мая не відбувся “суботнік”, ані навіть комуністичне свято. Поляки бо напірали від Жмеринки, все готовилося до відмаршу, лише сфалшована телеграма задержала їх на місци.

А в ясну, голубости повну неділю 2 мая о 5 годині рано розбудив нас перший ґранат. Вдарив перед саму команду дивізії. Вдарив другий, десятый, і нагло навкруги міста затарахкотіли скоростріли, а по кількох хвилях вгналися чорношличники з грімким “Слава”.

Розбуджені більшовики й не барилися в місті. Напіводягнені втікали в сторону Журавлівки, серед граду куль ладували на галицьку підводу (відібрали підводи галичанам 5 день тому назад в Вапнярці) награване золото і срібло, та затяжке було, аби виложити на фіру, тож покинули.

Комісари і команда спасалися власними ногами, оставивши самоходи на ласку судьби.

Другого дня відбулися похорони. Ховано 90 більшовиків, повстанців впало двох і то під час атаки на скоростріли в чистім полі.

За містом грали все ще скоростріли.

Що за дивні типи тих повстанців. Перед вами воскресла колишня козаччина. Все кремезне, жилаве, обсмалене вітром лице, завзятий безпощадний зір. Як у пісні: вітер степовий їх колисав, степ накривав, земля мати вигрівала.

А в нашій шпиталі їх начальник штабу інформує нас, що наступають рівночасно на Вапнярку і Кристинопіль. Не знали, що рівночасно і Волинець наступав з іншого боку на Тульчин. Тож мало одні других не постріляли. Вони бо самі з групи Павленка, а Волинець пішов з галичанами на Тульчин без розуміння з ними.

А скоростріли сухо дальше б'ють за містом. Далі починає бити більшовицька артилерія з Копіївки. Їх частини, що подаються від Жмеринки, беруть участь в бою.

О 3-ій годині входять в містечко знова красноармейці. Так тихо в місті, самі більшовики, хоч побідники, та маломовні. На 3. V. збирається штаб, лише сильніші патрулі в місті, яке їх і харчувати мусить. З наших же хворих остало всього 20, яких вечером більшовики обеззброїли навіть з білизни. Здоровші подалися з повстанцями.

Майже тиждень вижидаємо, хто прийде.

Якось пиняво йдуть поляки вперед. Десь третього дня по відступі більшовиків появилися рогаті патрулі та подалися назад, і аж на п'ятий день прийшов цілий курінь і батарея. Не вітали їх ні гримкі окалики, ні китиці цвітів, ні биття в дзвони, ні радісні лица.

Майже кожде лице говорило: – Чого вони сюди прийшли? Кого освободжувати? То з ними Петлюра йде? – Не вдержаться довго. – Ось вам образець: Везе дядько їх кількох: – Куди везете та й по чому від пуда платять? – Ая, від пуда! Але ж я їх завезу, що і пішки не вернуть.

Нас в перших днях не зачіпали. Повилазили наші зі сіл, з ям, всі оціліли.

Не повезло було четареві Кравчукові Миколі, якого поляки в Немирові арештували. Вже засудженого на смерть увільнив в смертну ніч Голуб зі своїм відділом, що напав на Брацлав, де Кравчук сидів в тюрмі.

З галичан розстріляла Чека двох: булавного Юревича з Поморян і міліціонера Міхальського. Хоронили ми їх при здвизі народа з іншими жертвами. Поляки німо приглядалися. Та видко, що морозом на них віяло... а ми – ми вже привикли до тих жертв. На Україні бо життя людське таку малу ціну має. Смерть від розстрілу – така звичайна подія.

Парадували поляки в своїх добрих мундурах (народ, що за чужі гроші вміє добре жити), та якось їм не везло дальше. Кипів бій під Тростянцем і Ободівкою вже кілька день, та й Вапнярка переходила з рук до рук. – Нас же зібрали частину галичан до петлюрівської армії, відіслали до дивізії в Рахнах, а звідтам через Проскурів на Помор'є!

А хто б думав, що більшовиків радо приймає селянство на Україні, нехай спімне такий факт: Як повстанці напали на Тульчин 2. V. 1920 р., поховалися більшовики по стодолах в поблизькім селі Нестерварці. Один дядько забив їх 7 в своїй стодолі. Більшовики повернули. Їм донесено про ту подію. На допитах старий дядько лише сказав се: “Я знаю, що мене жде за то смерть. Та не жалую. Якби кождий так поступив, як я, не пхались би ви на нашу Україну”.

Очевидно, його і його молодого сина розстріляно.

Тухоль на Помор'ю, табір полонених.
23. X. 1920.

Якось дивоглядно на залізничім двірці в Жмеринці 13. V. 1920 р. Має синьо-жовтий стяг, а ми, що він став для нас найвищим символом, в вагонах під баґнетами польського жовніра. Та не лише нас, але й повстанців з групи Голуба також так везуть до Бару. Прегарно “батько” Петлюра мобілізує.

За день ми в Проскуріві. Не синьо-жовтий, а червоно-білий стяг лопотить тут в воздуху. Чи за нього проливали ми втвір нашу кров? Але, правда, Петлюра зробив договір. Легкою рукою передав ляхам тих, які його втвір німбом Хмельницького окружили.

Де ж їм, темним, зрозуміти його високу політику. А коли *пашковецька волясть* не змогла наруги і гніту стерпіти, то союзники рогаті огнем і залізом переконували їх, що прийшли їх освободити. З чого? Висвободили їх, бідних, з хліба, худоби, їх, бідних, ділянок і життя. Дивним дивом проквіт тих мордованих жертв не досягнув сього другого Тетерю.

А тут вам образець з 1920 року, який малює нам по дорозі польський жандарм:

– Збираємо оружжє і набої по селах. Знаємо, що в одного хлопа є рушниця. Допитуємо, дядько не признається. Беруть на спосіб. По одному вилуплюю йому пагність за пагностем з обох рук, і чи думаєте, що той скурвий син признався? Аж доперва так само зачали ми з його жінкою, і та призналася.

Не повірите, спитаєте про ім'я жандарма. Не знаю, бо довідатися не мав спромоги. Але поїдьте на Україну, вам то саме розкажуть.

Чи їм український нарід се забуде? Віддячиться тим самим. Чи ви думаєте, що там вдасться відобрати оружжє? Зберете дві сотні крісів в однім селі, а 600 оставиться. Воно буде все мати потрібну зброю. – Дивувався я дядькові, що віддавав рушницю. – Та вона зайва, каже. – Ну, то і наші заберуть. – Ого! треба йти від мене 500 кроків пашею коло 3-ої верстви (себто

стовпа), відтак 4 кроки вліво, а десять вперед. Там вона й лежить. – Чи зможе її хто знайти?

Ми вже і в таборі біля земської лічниці в Проскуріві. Чи ми сподівалися тут бути знова і то в так змінених обставинах? – Майже рік проминув, як ми входили в то місто, замаєні цвітами, вітані радісним “слава”. І ще тепер відчуєте якесь тепло в обличчях населення, співчуття. Вони нас не забули, хоч так много йде на широкій Україні в забуття.

А біля дротів ходить мужик і міняє в голодного польського жовніра за хліб набої. Один голодний, а другий потребує амуніції.

Стрільців наших більшу частину пускають звідси домів, а старшин і підстаршин відвозять до Львова, так нам наші пояснюють. Нас, старшин, беруть до політичного відділу, обшукують до сорочки, забирають всі документи, без яких ви нікуди не зможете рушитися. А з речей забирають також, що їм потрібно. Навіть золотий годинник був, видно, потрібний панові проф. Тимовському, аж на рішучий протест звернув мені. Боялися нас надто роз'ярувати, бо були вже випадки, де наш розлючений стрілець, відібравши польському героєві кріс, набив ще й до того по пиці. А той ходив відтак за стрільцем і просив: *“Panie, dam panu 20 marek, tylko oddaj mi pan karabin”*¹.

Нас 8 старшин замкнули осібно і не пускали між стрільців, аж поки не відвели на дворець, давши нам з'їсти по одному солоному селедцеві. Для більшого вражіння своєї побіди, вели нас через місто, хоча на дворець прямою дорогою було б много ближче. А на товаровім двірці розказ пана Тимовського: *“Zaplombować wagon z nimi”*². На просьби, що хочемо води напиться (ми ж з'їли по селедцеві), чи то вийти на сторону, почули ми від нього: *“Srajcie i jedźcie, facy”*³. Замкнули нас 50 люда в вагоні. Мимо їх запломбування, таки один придніпрянець утік ночею.

¹ Пане, даю дваццять марок, тільки віддай ми, пане, гвєра (пол.).

² Запломбувати вагон з ними (пол.).

³ Гівно їжте, хлопцї (пол., зневажл.).

Осіньню 1919 р. прийшлося кватирувати у штундиста. Се три верстви від Немирова в Соловинцях. По обох боках яру серед садків розложилось село. Повно слив, яблунь і груш. Довкрути знова червоніють своїм осіннім листям ліси і ліски.

Входжу на добре загосподароване ґаздівство. Все вкрите цинковою бляхою, забите подвір'я і садок стогами всякого збіжжя. Високий рослий хазяй з патріярха бородою вітає нас і впроваджує в кімнату. Ані одного образу святих, лиш квітки синьо-жовті тягнуться меріжкою попід сволок. На столі Святе Письмо.

“Ми штундисти”, – пояснює, бачачи моє здивовання.

Відтак мав я нагоду з ними запізнатися ближче. Є їх в селі 14 родин, і в дооколичних селах є також родини штундистів. Сам мій господар – се голова віроісповідної громади. До нього сходяться штундисти в суботу, бо її святкують, співають псалми і розходяться назад домів, посвяткувавши день без попа і без церкви.

В своїй вірі держаться лишень Святого Письма, яке зручно вміють пояснювати навіть з деякою софістерією. Життя проводять дуже чесне. З хати чужого не виганяють, як то часто буває на Україні. Щобільше, не потребуємо старатися про прокормлення наших коней. Працьовиті дуже, а господарюють поступово. Обов'язком мати добре розвинений садок. Читати мусить знати кожде, тож не диво, що представляють інтелігентніший матеріал селянства, бо ж і розповсюдненої самогонки не п'ють. За царату переслідувані, тепер відітхнули, ніхто їх не переслідує, навіть батюшка тепер не може їм докучати.

От як толкував мій господар, чому вони не признають священиків: – Ісус мав учеників і післав їх научати. Послідовно ми всі є його учениками Христа, тож всі рівні супроти нього. І всі маємо однакові права. – То саме і зі сповіддю: кождий з нас має право прощати гріхи.

Очевидно, мій ґазда кидав цитатами Святого Письма, так що я, як світський чоловік, не мав змоги з ним запустатися в дискусію.

Положений над Тетеревом Житомир справляє миле вражіння з його широкими вулицями. Пробуваючи в нім в серпні 1919 р., зайшли ми в одну п'ятницю в собор. Йшли люди, і ми з цікавості за ними в сніжнобілий собор, що виблискував золотистими котлами. Вже вслід за іншими зійшли ми в підземну каплицю. І нараз мило здивувалися: “Святий Боже, святий кріпкий” і т. д.

Видається, що ми в рідних сторонах чуємо свою церковну пісню. Та другий батюшка повторяє: “Святий Боже, Святий кріпкий”, і то нас розчаровує. По двох роках визволення народу, не зовсім визволилася українська церков.

Як нас вірні інформували, то щоп'ятниці правиться там молебень, бо в каплиці хороняться мощі св. Анастасії.

В останніх днях липня і перших серпня 1919 р. 4-а Золочівська бригада станула штабом в Проскуріві, а курені і полки та й артилерія двигнулися на Старокопистинів і станули над Бужком, захоронюючи Проскурів від ворога. І дійсно, захорони треба було, бо хоча піхота і кавалерія большевицька подалися на Старокопистинів, то все містове грозила небезпека від панцирних потягів ворожих, які і недовго дали на себе ждати. Перший з них, колись забраний петлюрівським частинам в Рівні, під'їжджав до Проскурова, на своє, однак, лихо, бо хоть яким пострахом були панцирки для галичан в рідних сторонах, то серед нових обставин показалися вони меткішими та й справнішими у під'їздній борбі.

Як тільки стежі зголосили ворога, поручник Сайкевич (щойно вернув був зі шпиталя), взявши кількох стрільців зі собою, підліз до самого шляху і ручними ґранатами висадив шини позаду броневика. Обслузі його не остало нічого іншого, як оставити цілий потяг з машиновими крісами і гарматами. Здобутий броневик охрестили “Золочівка”.

Лаври 8-ого полку не давали супокою 7-му полкові так, як оба ривалізували¹ в бригаді о першенство. В два дні лучилася нагода і для нього станути гідно подій 8-ого полка. Наблизився перворядний панцирник “Комуніст”. І сей час полк розладився розстрільною з боку ворога, а вогонь на нього почала артилерія січових стрільців. Стріляли влучно. Гранати експлуодували на самім шляху спереду і ззаду броньовика. Цілий день тривала гаряча борба. Під охороною вогню з машинових крісів пробувала залага направити шлях, та даремно, бо артилерія розбивала його в новім місці. Полк вислав сільського хлопчину з пропозицією здачі, та залага відкинула її. Аж пізно вночі опустила залага броньовик, який таки дістався в руки 7-ого полка. В обох броньовиках було 22 машинові кріси, 5 гармат, забудованих в вежах. Команданти обох полків – сотник Іванів і сотник Газдайка могли собі ґратувати.

Другий броньовик названо “Галичина”, а 7-ий полк мав дістати в нагороду 60 000 карбованців, та відворот армії в січні 1920 р. спричинив комунікаційні недогоди, так що прийшло лишень повідомлення з Начальної команди УГА.

Хто не знав в II Галицькім корпусі, а може і в Армії Галицькій не чув про сотника Петра Газдайку? Родом лемко з Ясла. Низький, кріпкий ріст, широкі плечі, високе чоло, непосидюща вдача, живі очі, з яких б'є завзяття. Як лемко більш патріотичний, ніж українці в Східній Галичині.

За австрійської війни прослужив при 87-ім полку піхоти, що рекрутувався зі словінців у Штирії. Часть великої війни провів на сербськім фронті і на італійськім як командант сотні машинових крісів. Чотири рази ранений і відзначений, 5 разів опинився на відпустці в кінці жовтня 1918 р. і там у Львові зголосився вже 2 падолиста в Народнім Домі. Треба було аж поруки (будучи лемком, зле говорив чистою українською мовою), аби прийняли його до служби нашої.

¹ Ривалізувати – тут: змагатися.

Цілий час боїв у Львові замикав зі своєю четою вул. Коперника на розі Словацького напроти пошти. Без зміни видержав цілий час, а директор сусіднього банку йому завдячує, що мав врятоване ціле банкове майно.

По відвороті зі Львова був якийсь час інструктором у вишколі скорострілів в Соловій, а відтак пішов до IX куреня в Підбірці, де дістав чету скорострілів. – Дивні були відносини тоді в нашій армії – куренем командував поручник, сотню мав сотник. Мимо того, як правдивий жовнір підпорядковувався він, привиклий до залізної дисципліни. Дістав відтак команду Х-ого куріня. До місяця зробив з куреня карну боєву одиницю, з якою його попередники не вміли дати собі ради.

Приміром служить так для старшини, як і стрільців. От вам примір, як розумів військову дисципліну: одної ночі візитував стійку скоростріла за Підбірцями. Людей знайшов при службі, крім вістуну – команданта стійки. Його знайшов в селі у дівчини і примірно його покарав. Вістун почав між стрільцями відгрозуватися, що його застрілить. Діставши вістку про се, скликав Газдайка стрільців, прикликав вістуну, витягнув свій револьвер, відвів курок і передав револьвер вістунові зі словами: – Як я зле зробив і несправедливо, стрілай мене. – Вістун розплакався і став відтоді найліпшим і найсовіснішим підстаршиною в сотні.

До Газдайки можна було прикласти слова про австрійського резервового офіцера. Він не казав “Вперед”, але “За мною”, їдучи на своїм булані просто перед розстрільною, був щохвили на іншій місці, на іншій крилі, особистим приміром додавав відваги боязливим. Нераз стрільці говорили, що його булан для нього судьбою і тому куля його не чіпається. От хоть би при боях під Поморянами. Поляки йшли до протинаступу, а він, висунувшись вперед, остав на своїм булані поміж обома розстрільними. І не лише не попав в полон, але стрільці лавою кинулися вперед, аби рятувати свого Газдайку, як вони звичайно його називали, і розбили ворожий протинаступ.

А от ще один епізод.

4-а бригада відступала в маю на Перемишляни. Десятий курінь заняв позиції під Миколаєвом. Сам Газдайка розмістив

машинові кріси, станув до обслуги при одним і наказав: – Поки мій скоростріл не зачне грати, ані один стріл не впаде на ворога. Стріляти поволі, але цільно. – А польський цілий полк наближався в розстрільній кількома лініями. Підійшли вже на 500 кроків і з голосним “гура” кинулися бігти до приступу. На- ставлений скоростріл затарахкотів, за ним інших 7, а стрільці почали сипати влучним вогнем.

У липні під Білобожницею мало не попав в полон, коли то поляки перебилися на XII бригаді і обійшли 7-ий полк ззаду. В замішанню наблизився він на коні на 5 кроків до поляків, було ще на зорях, тож не міг зорієнтуватися, хто се, тим більше, що ляшки понашивали собі жовті опояски на шапках, ана- логічно до наших білих: “*Podhaj sie, złaż z konia*”¹ – почув він. Думаючи, що се свої жартують, не спішився, аж доперва сухий тріск замка перепав його, і вже не було його на коні, причім польський стрілець дістав нагайкою через лице. Кілька стрільців не досягло його, а його розумний булан рівно ж пішов за своїм паном.

Вимагав він від свого стрільця всього, але і дбав про ньо- го, аби був ситий, убраний, мав що закурити. Стрілець хоть як була йому невідгідна та залізна дисципліна, мав повну довіру до свого курінного і ніколи не завів його так, як і той стрільця ніколи не розчарував.

З початком серпня 1919 р. здобув він зі своїм полком пан- цирний потяг “Комуніст” з 16 машиновими крісами і кількома гарматами. Як критично відносився до сповнювання служби, нехай послужить оцей факт. Бригада наближалася до Шепе- тівки. Як передня сторожа йшов 7-ий полк, а бригада вислала кінноту під проводом четаря під стацію Хролин, на звіді, причім четар, командант відділу, мав особисто переконатися про положення, себто взяти участь в патрулі. Та пан четар ула- дився вигідно і вислав на своє місце вістуна. Той побачив на стації пару вагонів і зголосив у звіті, що ворожий панцирник стоїть. Коли б не то, що Газдайка з власного почину поїхав також особисто на звіді і переконався в дійснім положенню,

була би бригада пішла приступом, як Дон Кіхот на вітряки, тим більше, що артилерія була дістала наказ зайняти позиції.

Завдяки йому не пішла бригада в боях о Коростень в рішу- чий бій на терені, де ждала її цілковита загибля.

В боях проти Денікіна на схід від Немирова держить лінію, хотяй його полк числить 80 люда. Перебуває сам зі стрільцями в чистім полі серед дощу і снігу, аби не дати тільки причини до нарікань і поговорань.

Одною хибою його було: не міг і не потрафив вжитися в атмосферу і спосіб думання та й розуміння служби нашими старшинами, коли се хибою можна назвати. Тож не дивниця, що ті, які привикли викручуватися сіном в сповнюванню своїх обов’язків, не любили його.

Прохорував на поворотний і плямистий тиф, а свій полк врятував від того, що той не пішов разом з отаманом Шашке- вичем і Бредовим у Польщу, але остав вірний поглядам біль- шости Галицької Армії.

Просидів тиждень в польській неволі в Тухолі, відтак 6 мі- сяців у в’язниці на Баторого у Львові, тай опинився на Чехо- словаччині.

Тухоль, 27. X. 1920.

Пробуваючи в Шпикові в січні 1920 р., попали мені в руки записки комісара запорозької дивізії військ Придніпрянських.

От кілька вісток, які остали мені в пам’яті.

У Києві в боях з денікінцями стратила дивізія частину артилерії і коней. Наказ з головного командування, аби при- дніпрянські частини не купували коней в галицьких стрільців, аби не приймали в свої частини галицьких дезертирів.

Крім оружжя, був брак в поодиноких полках убору для ко- заків, як у своїм рапорті хвалиться комісар.

Зовсім негідно висказується він про старшин Волоха і Данченка.

¹ Здавайся, злазь з коня (пол.).

Мабуть, чи не Данченко, будучи полковником в однім з полків дивізії, сам не тільки не карав козаків, які грабували, але і сам давав їм в тім ділі примір.

Знайшов я там і вістку про дочку д-ра Луценка з Одеси. До відома комісара дійшло, що вона проживає біля Бердичева в селі в дуже невідрадних відносинах. Просить він в своїм рапорті, аби їй дати державну підмогу.

Про д-ра Луценка подам кілька вісток: так, я особисто був з ним знайомий. Пізнались ми в Празі на всеслов'янським здви́зі в червні 1912 року.

Багато тоді було між російськими Соколами українців з Києва, Одеси, Полтави, Харкова. Всі очевидно в одностроях російських Соколів.

До пізнання прийшло ось як.

До нашої групи причепилися галицькі русофіли, викрикуючи, що ми германофіли і т. п. Була се для нас неприємна ситуація, бо ми не мали найменшої охоти. Вирядувала нас групка російських Соколів, серед яких визначався середнього росту дідок з сивою бородою. Він то перший зорієнтувався, хто ми, та й звернувся до галицьких русофілів правдиво поросійськи: “Що се ви, падляци, чіпаєтеся до них. Щойно вчора від нас дістали ви відправу, а тепер їх чіпляєтеся”.

Кацапів як би зимною водою зілляв, так і мовчки зникли, а оборона російського Сокола викликала для нас лишень симпатії у очевидців інших слов'ян-Соколів. Почалися взаємні пізнавання. Виявилось, що той дідок – се власне д-р Луценко з Одеси. Наш вплив був на них такий, що на другий день ходили вже в цивільних одностроях, а не російських Соколів і самі встидалися того, що такий однострій надягнули на себе.

Сходилися ми з ними на Жофінським острові і в кав'ярні Гадецького, диспутували над взаємним положенням. До того ми їх довели, що коли музика грала “Боже, царя храни”, вони сиділи разом з нами при столах, не встаючи, як вся інша публіка се робила. З д-ром Луценком стрічалися ми майже щодня. Свого часу він займався спіритизмом, видавши, мабуть, чи не в 1908 р. брошуру під заголовком: “Психічна енергія”. – Тоді, як сам казав, вже тими справами не займався.

В році 1914 приїхав він зі своєю донькою на Шевченківський здви́г до Львова. Оглядав тоді всі українські інституції. Здви́гом був прямо захоплений. Побачив перед очима зорганізований народ в одну цілість. Дивувався, як нам вдалося селянські маси зорганізувати.

Він то носився з гадкою поширення уніатської церкви на російській Україні, думав над будовою уніатської церкви в Одесі. Відносився в тій справі навіть до австрійського консула. Та Австрія боялася як-небудь дразнити росіян.

По вибуху російської революції бачимо його як члена Центральної Ради, по упадку Скоропадського веде він переговори з французькими властями в імені української держави.

В Миколаєві захопили його чи не з початком 1919 року большевики і за його твердий націоналізм убили.

*Як би не війна,
То донині б я
На зеленій Буковині
Ходив з ралом.
Та ревнув з гармат
На нас Лях, псу брат,
Й нині я на Вкраїні
Генералом.*

Сатира на генерала Микитку записана від отамана д-ра Степана Шухевича в січні 1921 р.

*Co ty jesteś? – Hajdamaka.
Jaki znak twój? – Hoła sraka.
Gdzie ty mieszkasz? – Na Ukrainie.
Czem się trudnisz? – Pasu swyni.¹*

¹ *Хто ти такий? – Гайдамака.
А який твій знак? – Гола срака.
Де живеш ти? – На Вкраїні.
Що ти робиш? – Пасу свині (пол.).*

Проповідь польського попа:

W imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Amen.

I wisiał Pan Jezus na krzyżu i pszyszli do niego Niemcy i rzekli: Jezu Chryste! My naród bogaty i pracowity, my Cię odkupimy.

Przyszli Polacy i powiedzieli: Jezu Panie! Pienędzy nie mamy. Lecz my naród rycerski, my Cię odbijemy.

I przyszedł naród rysiański i rzekł: Icyse Христе! Ми нарид бідний, гроший не маємо, воювати не вміємо, ми Тебе вкрадемо.

I rzekł Pan Jezus:

Narodzie niemiecki! Ponieważ jesteś bogaty i pracowity, zostaniesz najbogatszym narodem na świecie.

A ty, narodzie polski, ponieważ jesteś szlachetny i bitny, zdobędziesz Polskę od morza do morza.

A ty, bidny narodzie rysiański, wypełnisz wszystkie kryminaly. – Amen.¹

Сю проповідь оповідали в Тухолі полонені в 1920 році.

З подань, які Тухольці писали самі (а не родина) до міністерства військового в Варшаві, аби їх звільнили:

Уривки з оригіналу:

“W czasie ukraińskiej służby wojskowej nie myślę nigdy przeciw prawom ludności polskiej. W mojej bowiem własnej rodzinie

¹ В ім'я Отця і Сина і Святого Духа. Амінь.

І висів Господь Ісус на хресті і прийшли до Нього німці і мовили: Ісусе Христе! Ми – народ багатий і працьовитий, ми Тебе відкупимо.

Прийшли поляки і сказали: Господи Ісусе! Грошей не маємо. Але ми – народ лицарський, ми Тебе визволимо.

І прийшов народ руський і мовив: [...]

І мовив Господь Ісус:

– Народе німецький, ти – багатий і працьовитий, станеш найбагатшим народом на світі.

– А ти, народе польський, шляхетний і смілий, здобудеш Польщу від моря до моря.

– А ти, бідний народе руський, заповниш собою усі тюрми. Амінь (пол.).

jest większa część Polaków, gdyż matka jest Polką” (Czetar Mykytka Jarosław)¹.

“Zmienne losy zaprowadziły mnie do mojej Ojczyzny”² (Булавний латинського обряду).

“Przemocą wzięty prosi o wypuszczenie jego, że matka jest Polką” (Stefan Hołowiński).³

“W czasie wojny ukraińsko-polskiej nie brałem nigdy udziału w walkach przeciw Polakom, ani przeciw Państwu polskiemu” (Penczak Mikołaj, kapitan).⁴

Один старий священик пише ось таке в поданню за свого внука: “Nie do Kijowa woziła jego matka jak dobra Polka, lecz do Rzymu”⁵ і т. д.

Отаман Лясковський.

Вперше пізнав я його в цвітні 1919 р., будучи приділений до 4-ого полку артилерії, яким він командував. Його полк складався з найкращих боєвих одиниць нашої армії. Батерея Полянського, Бучака, Цапяка, Антера і другі. Сей полк небагом виріс у артилерійську бригаду.

Сам отаман придніпрянець, коли можна його так назвати, бо з оповідань слідно було, що родом з Волині. Хоть ім'я, може, не українське, та й не добре панував над нашою мовою, та душа у нього була наскрізь українська.

Високий, плечистий, літ около 38, чорні, пронизуючі, суворі очі. Дивно відбивали його білі зуби, коли усміхався усміхом вовка.

¹ Під час служби в українському війську ніколи не думав супроти права польського народу. Бо в моїй родині – більше поляків, оскільки мама моя – полька. Четар Микитка Ярослав (пол.).

² Мінлива доля привела мене до моєї Вітчизни (пол.).

³ Супроти власної волі взятий [до війська], просить про своє звільнення, бо мама його – полька (Стефан Головінський) (пол.).

⁴ Під час українсько-польської війни ніколи не воював проти поляків, а ні проти польської держави. (Пенчак Миколай, капітан) (пол.).

⁵ Не до Києва возила його мама як добра полька, до Риму (пол.).

Приляг був цілою душею до наших пушкарів, бо знаходив у них те, чого у придніпрянців тяжко було знайти: карність і послух.

Як сам розказував, за часів гетьмана був повітовим командантом і з вибухом повстання брав участь в борбах проти німців у Жмеринці, де командував батареєю. Німці оточили були тоді около 400 повстанців, і він попав разом з ними в німецький полон, та повстанці їх відбили.

Сам був неабиякий артилерист. Перший стріл, який віддав і яким сам диригував, був з 15 стволів пушок. Сидів у т. зв. Кістарні біля Франелівки. Відтак на Україні по полковнику Чмелику перейняв команду 4-ої Золочівської бригади. Був гордий з того, що при Галицькій Армії зістав отаманом та й що довірено йому команду бригади. За нього здобула бригада два панцирні ворожі потяги разом з машиновими крісами і гарматами, двічі зайняла Староконстантинів і взяла більш ніж дві сотки ворога до неволі.

Зі слів поручника Вовка з Дрогобича, сидів Лясковський в тюрмі в Одесі в цвітні 1920 р. Зі слів одних, мав втекти тільки в білизні з тюрми у степ, зі слів інших, вбито його в потязі.

Лежить нас двоє в маленькій кімнатці в Немирові. Я щойно четвертий день хворий, вловляю в себе інфлюєнцу¹. Таж стільки мав з тифом, що діла з мушвою було доволі. Як же це *оп'ятний* тиф мене не взявся, то чому ж якраз плямистий. Держить мене думка, що Стефа по кризі так добре спить. Від часу до часу встаю і роблю їй камфорові ін'єкції, так наказав же д-р Коцовський і д-р Черкавський. Що дві години ін'єкцію, тож маю настільки сили, що роблю. А в неї вже ціла рука сколена. Отвирає очі, усміхаєсь. А вечером я в 40⁰ гарячці роблю "завіщання". Безпереривно держу лід на голові і дивує мене, звідки така ясність думки, пам'ятаю, хто мені що винен. І так скінчивши, вже лежу без пам'яти, а на другий день те саме ле-

¹ Інфлюєнца – грип.

жання та й свідомість, що у мене плямистий, якось так байдуже мені то.

Вечером бачу: мій чура Вовк подає Стефі молоко. Оперта о подушки п'є. "Пане! Пане!" – крикнув Вовк, я zvolікся з постелі, глянув в її лице таке без виразу. Зрозумів я, хоть в гарячці, нещастя, зробив ін'єкцію, та дарма.

А потім бачу, як її вбирають, питаються, чи перстені зняти з руки, кажу виложити трумну шовком, з трудом цілую руки.

А відтак знова без пам'яти.

Будить мене тітка. Є в кімнаті багато хворих, дві сестри і д-р Черкавський борються з хорунжим, прибічником полковника Вольфа. А він б'є в шиби, кидаєся на хворого.

Без пам'яти. Як довго, не знаю.

Приходить сестра мене мити. Кричу, така зимна вода. А на Вовка: де ти? – Кличу його, а він не приходить.

Я ж хочу вже на прохід.

Такий недобрий чай. Ніколи не п'ю. Дає мені д-р Черкавський ложку вина. Яке воно добре! А вечером знова ложку. – Так то пам'ятаю.

Бачу, лежить Лучинський, Ловчий. Той Лучинський так мило своєю бородою киває.

От мені вже добре.

Виїжджаю з Вовком на цвинтар. Зимний воздух так і купає мої легені. Я від нього м'який, голова крутиться, але так мені добре.

Так багато гробів на тім цвинтарі! Випроваджує мене Вовк до березового хреста, на нім таблиця синьо-жовта і читаю: Стефанія Гайдучок...

А на цвинтарі так тихо, тихо.

– Не хотіла бачити їх, тому виїхала.

"Я б не могла під ними жити! В неволі на рідній землі! Нізачо в сьвіті!"

Так і по її бажанню і сталося. Не хотіла бачити і не побачила. Скільки щасливіша від мене!

Рідна земля вкрила її, а мене – кайдани ворога.

В Житомирі я влаштував свій лазарет в приміщенню караульного батальйона. Вимили підлогу, заставили ліжка, сінники набиті сіном, накриті простиралами.

Сестра Міці пораяється між хворими. Се не галичанка, а віденка, має німецьку школу. Для неї ніяка служба коло хворого не низька. Не лише перебере його в сорочку, але і спрятає з-під нього, як нема під рукою санітета. І ранком вона там, і пізнім вечером. Хотіла б так хворого потішити, та тих кілька слів, що навчилася, не вистарчають їй. Тож говорить по-німецьки.

І то все за тисячу гривень, які вона одержує місячно.

Сама ж вдоволена, що хворому може допомогти.

В половині серпня 1919 звертає наша бригада від Шепетівки на Схід. Пізно вночі дістаємося до Полонного. Містечко, а радше велике село з малою земською лічницею, кількома вирібнями¹, нічим не цікаве. Хіба що на нього весною наступало до 400 повстанців під проводом Соколовського і захопили двірець, маючи всього 10 крісів.

Виїхав я ранком на двірець. Такий порожний лиш стійки 7-ого полку на нім і машинові кріси усталені. Перед ними вже нема наших військ, пояснює командант полка. А ті жовніри спокійніше стоять, як би під час впоряду. Як то небезпека застала чоловіка.

А ранком їдемо далше Волинню. А так подібна до нашої Галичини, та й виговір у селян такий майже сам, як у нас.

За Нижнім Митрополем кінчиться твердий шлях. Їдемо пісками, до гармат запрягають і по 16 коней, все потопає в пісках.

Від Високої Печі вже над Тетеревом стає дорога потрохи краща. Дивно її якось будували російські інженери. Кам'яні

¹ Вирібня – фабрика.

кістки кубічні, вложені в пісок, розлазяться під возами. З ями піскової тягнуть коні віз на кістковий поміст, аби за кілька кроків знова з'їхати в пісок, і так безконечно.

Під вечір переїжджаємо Тетер з його скалистими берегами і пнемося вгору до міста, яке мальовничо розложилось над рікою.

А жиди повилізали на вулицю, цікаво нас розглядають, бачать, що ми якісь інші, та й не робимо з ними розрахунків.

Розповідають нам, як тамошні поляки кричали кінноті 7-ої бригади – *Vivat! Niech żyje!*¹ – в переконанню, що то вчасно, аж поки старшина відділу їх не розчарував.

Мали ми при Галицькій Армії і сестер милосердя. Ось вам кілька подробиць про них.

З початком мая 1919 р. працюю на відсильній точці в Задвір'ю. Наші розложилися лінією Яричів–Борщовичі. З бригади прислано мені до помочі сестру Іськівну. Якраз пополудне входить до мого вагону. Середнього росту, плечиста, повнолиця. Голоситься мені, а на запити пояснює, що буковинка, гімназистка, працювала і в австрійській армії. І дійсно, добре говорить по-німецьки.

– А читати вмієте і писати? – питаю в присутності бригадного духовника.

Обурилась, що я ставлю таке питання.

Поручив я їй зладити спис ранених до транспорту. Жду годину, другу, приносить.

Пізнаю, що мусить бути щось в тім, питаю, чи сама писала.

Очевидно! – і відходить.

За кілька хвилин приходить залізничник з Борщович і просить його прийняти як санітара, бо він без служби, а тепер навіть виготовив спис ранених, бо сестра просила його се зробити, оправдуючись перед ним, що не вміє, лишень по-німецьки. Та небагом переконалися ми, що і по-німецьки не вміє підпи-

¹ Хай живе! (лат., пол.).

сатися, коли треба було підписати виказ поборів. Книжку німецьку читала догори ногами. Раз випадково довелося їй змінити перев'язку. Не знала дати собі ради.

В два тижні я її звільнив, хоть хвалилася перед моєю жінкою, що я її не звільню, бо ми обоє “знаємося”. Очевидно, що вскорі знайшлася вона в якійсь лічниці як сестра.

Або знова прислала мені корпусна команда дві сестри в бригадний лазарет.

Питаю за свідоцтвами з австрійської служби – не мають.

– А що ви там робили?

– Я була сестрою на Krankenlabestation¹, – відповідає сестра Вітрикуш (чи дійсно її власне ім'я, сумніваюся).

І таких прислали нам прямо з державного Секретаріату, не маючи даних і не переконавшись, чи дана сестра до чого годиться.

Привіз курінь зі собою сестру А. В., два тижні опісля відіслав її на лічення до Золочева. А відтак стрічаю її на Україні. Вона там вже медичка. Ради неї усуває курінний командант медика на власну руку, аби тільки її задержати.

І хто винен, що на великій Україні остали тисячки могил?

Часто бачили хворі сестру, яка приходила тільки під час лікарської візити на салю, слухала, що той казав, і на тім кінчила свою службу.

Кажуть, що в жартах міститься багато правди. А тухольський “Взад” (гумористичний часопис полонених в Тухолі) подавав в однім з чисел ось що:

До Винниці з'їжджає санітарний шеф УГК на контролю запасної лічниці.

– Кілько маєте сестер, пане колего?

– Вісім.

– А яке приділення мають?

– Одна ходить з нареченим на прохід, дві доглядають власних коров, одна до розпорядку лікаря, дві наглядають у кухні, сестра К. наставляє сочку хорунжому медикови, а остання часом ходить коло хворих.

– Знаменито, каже санітарний шеф, а кілько підвод маєте і що на них містите?

– Тридцять. З того один віз персональний, а один на багажі мої. Один на багажі мені приділеної сестри. На четвертім їде сестра зі своїм нареченим. Відтак сестра з медиком. Сестри від коров їдуть разом зі старшим десятником санітара. Два вози призначені під багажі сестер. Відтак вози на провіянти і т. д.

– А хворі?

Їх нема на чім помістити.

По 10. VIII. 4-а Золочівська бригада дістала наказ вдруге відбирати Староконстантинів у ворога.

Вже вечером видані диспозиції. Від сторони Острополя має перейти 7-ий полк піхоти Случ і оточити ворога від Попівців. Кінна скорострільна сотня та й 8-ий полк зі світанням будуть наступати від сторони Кузьмина, аби з другого боку обійти Староконстантинів.

Се вже партизанка, де полки мають оперувати самостійно, без вказівок від бригади, полишені власній ініціативі і орієнтаційному смислові. Батерея Полянського допомагає 7-му полкові.

Оба полки виповняють свою задачу знаменито. Курінь сотника Іванова з 8-ого полка милить ворожі застави і підходить аж під село, де кватирують два ворожі полки.

Якраз роблять збірку, збуджені стрілами з пушок. Сам сотник в'їжджає з в'їздцями між них. “Руки вгору”, – кричить, а їздці прикладами товчуть згори між збиту масу, ті оторопіли, не знають що робити, частина підносить руки, не здаючи собі справи, що мають до діла поки що з сімома людьми. Частина притомніє, хапає за кріси.

Та вже запізно.

¹ Оздоровчий заклад (нім.).

Машинові кріси, скорострільна сотня розбавила, надійшла одна сотня. І дивне диво. Стоять обі маси на 40 кроків від себе і не знають, що робити.

– Стрілай, – кричить сотник.

І дійсно, наші стрільці стріляють – в воздух. Дві сотки ворога і 6 машинових крісів дістаєся в руки куреня, а інші кинулися врозтіч і пробують відстрілюватися з поблизького ліска. Та наші скоростріли їх викурюють звідтам і наступає погоня (се оповідав мені сам сотник Іванів).

За той час зайшов 7-ий полк аж під Попівці, батарея почала шрапнелями частувати ворога, що в гарячу літню днину скидав навіть гімнастюрки, аби легше утікати. Заскочені з двох боків, не могли знайти дороги для виходу і громадками бігли навпростець через поля. Піхота їх не зачіпала.

Пополудні наблизилися оба полки до себе, прямуючи на Шепетівку. Коло 10 год. рано 3-я бригада без бою увійшла в Староконстантинів.

І ще причинок до воєнного щастя. Між іншим 8-ий полк забрав канцелярію розбитого полка за Кузьмином і виявилося, що ворог планував на годину 8-у рано того самого дня окружний наступ на наші частини.

От вам образець з долі галицького Івана.

З Михайлівців ідемо в серпневий соняшний день заступаючою бригадою через Кузьмин. Тільки двох легко ранених з наших – довідуємося по дорозі.

За Кузьмином стрічаємо дядька, що везе тяжко раненого. Убраний в придніпрянський однострій, але лице якесь таке знакове галицьке.

– Ти з котрої бригади? – питаю.

– Друга коломийська.

– Та як друга, коли її тут зовсім нема, – кажу йому здивований.

– А тепер 21-ий совітський полк.

Чи відчуваєте ту трагедію? Зимою його позичив собі Петлюра, як і тисячі інших, для боротьби з большевиками. Придніпрянці розбрелися, галичан розбили, а він молодий, недосвідчений гуцулик, що мав робити?

Хто ним тоді займався? Був серед своїх та чужих. Дядько і до хати не хотів його приймати серед лютої зими. А він же потребував їсти і від часу до часу жилого кутка. Поступив туди, де то давали. Не хотів помирати з голоду.

– А тепер в'ється в болю. Куля рідного брата попала йому в черево.

– Відвезіть його вже до Староконстантинова, – сказав я, і мимохіть нам закрутилися сльози в очах.

Чи і нас жде така доля?

Виздоровівши з тифу, їду з Немирова до Вороновиці до моєї частини. Така тяжка дорога для коней. Снігу обмаль, а всюди затверділа груда.

Тамошні дядьки практичніше вибираються в дорогу: вони бо верхом на коні скорше дістаються до бажаної цілі.

Не доїхавши до Великого ліса, стаємо попасом в самотнім хуторі.

В хаті старенька бабуса також недавно по тифі і молода газдиня та й наш стрілець. Він зі шпиталю в Винниці прямує до частини в Немирів. На печі видко хтось лежить, бо видко ноги. Стрілець оповідає, як їх обеззброювали повстанці в Хмельнику.

Щось на печі рухається, поволі злазить заспаний дядько з печі, літ коло сорок.

Розмовляємося з ним. Свідомий українець, за революції належав до української корпусної ради, був у повстанню проти гетьмана. Нас жалує, пішов би з нами, та болить його нога, бо скрутив. Та якось не дуже криває. Видко, вигідніше лежати на печі, ніж в таку негоду кудись волочитися.

А ми прощаємося і тягнемося тою нескінченною дорогою, широкою, як українська душа, і з трудом добиваємося до Вороновиці. На дорозі все чуємо відповідь: “Ідьте лишень прямо, прямо, а то тільки три верстви”. А ті три верстви тягнулись, як наші невеселі думки, і стали верствами “з гаком”.

В темну ніч тягнемо в Козятин. Доц такий осінний, монотонний. А ми по приказу евакуювали хворих з бердичівських

шпиталів, хоч ледве чи з користю для них, поспішаємо тепер за своєю частиною.

Але по дорозі таки приходиться нам заночувати. З трудом добилися ми на якийсь фільварок, ну, і ночуємо у поміщика. Не всіх їх розгромили і побили селяни.

Сам поміщик, як і його супруга, старші люди, поляки. Йому залишили дядьки три корови, пару коней і 10 десятин землі на давній садибі і, мовляв, ґаздуй, коли вмієш. І він ґаздує від самої великої революції. І хочь большевики були кілька разів, не робили йому нічого.

А не думаєте виїхати?

Та кажуть, що граф Грохольський відправляє з Винниці емігрантів в Польщу. Але в нас ані грошей, ні знайомих там, так і годі туди пускатися.

А ранком ми вже в Козятині. Що за місто і що за болото!

Оповідает мені залізничник, у якого я спинився, що то болото колись не таке було. От напроти нього за батька ще того дядька, що там живе, була така баюра, що кіньми не виїхав би. Хто туди попав, так і віз мусів лишати. А дядько з тої баюри зробив собі заробіток. Держав дві пари волів, зробив осібні ланци і так, як хто увічкався в болото, то він за оплатою одного рубля витягав його звідсіля.

Пам'яти Миколи Назаревича.

Смаглявий як циган, а чорне волосся надавало йому ціху чисто українську. Вихований на широким Поділлю, як українська душа (уроджений 1890 р. в Жеребках, повіт Скалат) перейняв цілу тугу і меланхолію рівнини, яка відбивалася в його повних туги очах. Середню освіту побирав в українській гімназії тернопільській, а вперше спізнав я його на змаганнях легкоатлетичних у Львові в 1910 році, де міряв в шпаркім бігу свої сили, а граючи футбол в дружині Поділля, давав наглядний доказ підпорядкування, стійкості і сполуки в змаганні до перемоги.

І не даром кинулась тоді молодіж кріпити і розвивати фізичні сили.

Буря пірвала і нас зі собою, хочь нам треба було ще так з 10 літ мирної підготовки.

Зустрінув я його вдруге при 87-ім полку піхоти в Целеї (колишній Штирії). Виповняв він свої обов'язки, як совісному і добре вишколеному жовняреві пристало. Захоплений ентузіазмом словінців, йде на італійський фронт в маю 1915 р. Душею слов'янофіл, поділяв усі прагнення жовніра-словінця, який палав помстою і жадобою відплати.

І в першій битві Микола ранений відомком ґранати в голову. Відтак, виздоровівши, як фахівець зі скорострілів, йде в Тироль. Та і тут не має щастя. Шрапнелем ранений в руку, залишає загальний жаль у мужви, яким як старшина імпонував відвагою і холонокровністю. Полюбили його, бо не відізвався до жовніра інакше, як в його рідній мові, а вирозумілий нікого не скривдив.

А опісля перебуває на Габрієле 7 місяців, і тут я бачився з ним утретє. Заходжу ранком до його землянки, викутій в скалі, а він з кількома підстаршинами словінцями балакає про Галичину, про їх край, про слов'ян.

Відзначений малою срібною двічі, бронзовою і гідний *laudis*¹, переживає ту хвилю, коли 87-ий полк скидає з себе австрійську краску, вперше відчувається національним жовніром. Не може з ними розлучитися і цілих три місяці служить при югослов'янській армії. Видить, однак, як там симпатії до нашої визвольної борби холонуть, преса югослов'янська переповнена статтями, прихильними до поляків, – знеохочений до братів слов'ян, покидає службу, на початку марта 1919 р. голоситися до служби в нашої армії. Придільний до I корпусу УГА.

Тут він, хочь австрійський поручник, командує сотнею, держить своїх людей в карності, хочь був при групі Долуда.

Та лиха доля його переслідує. Місяць пізніше під час наступу ранений в ногу, жертвує свою кров і за рідну землю.

¹ Слава, похвала (лат.).

Виздоровів і дістав курінь при 18-ій бригаді. Переходить з нею славні наші дні, а осінню, як командант куреня при 14-ій бригаді попадає в полон денікінський.

І ще тепер бачу, як він при кінці падолиста 1919 р. вертає з неї. Сиджу якраз у хворого на тиф сотника Газдайка Петра в Немирові, отвираються двері і входить подертий, заболочений, вичерпаний Микола. Яка у нас радість! Нас трьох з 87-ого полку зібралося разом на Великій Україні в борбі за свою волю.

І оповідає він, як оточили їх донці, оповідає про прихильність селян до “галічан”. Оповідає, як під Райгородком змилює слід, і денікінці дорогою біжать і стріляють за ним, а він супокійно сидить за їх плечима.

Вернув до своєї бригади.

Та тиф зламав його життя, хоч рани та невдачі не потрапили його зломати.

Помер під Гніванем, як і всі вмирали тоді, між своїми стрільцями на клаптику соломи. Хотів життя віддати Україні в борбі.

Та не сповнилися його мрії – помер безпомічно, як тисячі інших. А так жаль його! Такий гарний вояка був!

Проповідь о. Івана Лучинського над могилою Стефи Гайдучок дня 21. XI. 1919 р. у Немирові.

“Возвратися в землю, от нея же взят еси” (книга Битія). Такий був суд Божий першого чоловіка по його грісі. Сей суд сповняється на роді людським, почавши від родичів Адама і Єви через всі віки. Родиться покоління – і лягає в гріб, за ним йде друге, і також кладеться в гріб, далі третє, і т. д. Неумолима, неутомима смерть находити на всіх людей, незважаючи ні на стан, ні на вік.

Вона бере царів з трону, жебраків з вулиці, сивоголових старців і дітей від грудей матерних. Матір від дитини, жінку від мужа, батька від родини.

Смерть не дивиться, що лишаються сироти-діти, мов билина в полі, на недолю, без помочи і опіки, як лист, відірваний від дерева.

Ся сама в нинішній час забирає з нашої Української Галицької Армії щодня так много найкращих синів, тих дорогих героїв, тих ясних соколів, тих народних мучеників, що стільки постраждали для свого народа, а тепер накінець і життя своє за нього зложили.

Та сама смерть вирвала нам нині жону нашого лікаря, Стефанію. Людину так благородную, чистого, як рання роса, характеру, людину, що так тішилася в нас всіх симпатією, як ніхто другий, що так дуже любила свою Україну, свій бездольний народ, тих босих, обдертих стрільців, що навіть 7-місячну донечку оставила при своїх родичах, а поїхала з нами сюди, щоби тут завивати рани героям, ходити коло хворих, добрим словом вливати надію в їх пригноблену душу. Хто зі стрільців або старшин в нашій бригаді є такий, хто не знав би, хто була п. Гайдучкова. Вона всіх уміла потішити, успокоїти, піддати надії на краще. Ся п. Гайдучкова запечатала свою любов до вітчизни своїм дитям, бо набавившись тифу, тут скінчила своє життя. І от покидає нас навіки.

Стефаніє, чому від нас так скоро відходиш? Чому, на чію голову лишаєш 13-місячну дорогу Данусю, яку ти так любила і так часто згадувала в часі хвороби? Чому покидаєш свого мужа Степана, хворого на тиф, якому ти все була вірна і ніколи не думала полишити? Чому покидаєш нас всіх, які Тебе так дуже шануємо і любимо? Чому покидаєш свою вітчизну тоді, коли Вона якраз таких, як Ти, найбільше потребує?

Ах, смерте, чому ти така люта? Чому забираєш нашій Україні тих найкращих і то якраз в ту хвилину, коли вона, оточена многими ворогами, їх найбільше потребує?! Чому?! Чому?!

Се тайна Божого Провидіння – се ніхто не знає. Але се знаємо добре всі, що зі смертю тих борців не вмирають, не відходять до гробу їх діла, їх ідеали, для яких вони жили. Бо хоч поляжуть ще многі борці, та все на їх місці зродяться нові покоління, що зі свіжою новою силою понесуть їх високі ідеали, аж поки не переведуть їх в життя.

Тож спокійно спи, Стефаніє, в Бозі.

Най наша рідна свята земля буде Тобі легка, а Справедливий і Милосердний нехай нагородить Тебе за Твоє повне жертв для народа життя. Амінь.

*Козак не танець,
марки не гроші
Пішли зі Львова москалі,
Зіставили хліб на столі.
Прийшла Україна –
Біда по коліна.
Прийшли поляки –
Здіймають штани зі сраки.*

Записано в Підтемнім.
Львів, X. 1921.

*Перших не хвалю (Австрія),
Других не щаджу (Україна),
А останніх нехай шляк трафить (Польща).*

Записано в Підтемнім від поляка Pawła Jarińskiego.
Львів, XI. 1921.

На українським університеті винайшли лікарі на медичнім факультеті своєрідну хворобу, яка від 1919 р. поширилася епідемічно в цілій східній Галичині. Надано їй назву *exophthalmus ruthenicus*¹. Декотрі були за назвою *ravor ruthenicus*², та з огляду на се, що кожному рутенцеві вилазять очі наверх, як баньки, зі страху перед польським орлом, прийнято першу.

¹ Виочення рутенське (лат., жарт.).

² Трепет рутенський (лат.).

Знов аж українські математики, опрацьовуючи серію варіацій і комбінацій, прийшли до відкриття нової комбінації, а то: Ру + си + ни = Си + ру + ни.

Було то року 1921. Сам Сус Христос зі святим Петром вибралися до Східної Галичини на спис, який то осінню переводили поляки (конскрипція).

Йдуть вони коло Старого Яричева, аж тут чують: “Stój!”¹

Стали оба, а тут до них шандар: “A pasportu u was jest?”²

“Та ні, – таки каже св. Петро, – та у нас віт тільки на худобу дає. А ми не маємо.”

“A papiry jakie macie?”³

“Та де там, пане, ми паперу не вживаємо. Ми не пани, а бідні подорожні, за wspomоженем ходим”.

“A to chodźcie ze mną do Brygidek”⁴.

Втішилися святі. Думають, от свята Бригіда нам допоможе. Та й на землі в пригоді стане.

Та як там прийшли, то вже першої ночі виломали врати і вознеслися на небо, зарікаючися вдруге до Східної Галичини ходити.

– А поляки за ними нашукалися! Навіть в Уневі шукали і брата Шептицького загарештували, а їх таки не знайшли.

XII. 1921.

В Глинянах кажуть, що:

Аптекаар аспірант Швидкий Михань та й педагог Романів Роман мали активуватися в армії Галєра тільки, аби не стрі-

¹ Стій! (пол.).

² А паспорти маєте? (пол.).

³ А папери якісь маєте? (пол.).

⁴ Ну, то ходіть за мною до Бригідок (пол.). [Бригідки – в'язниця у Львові].

ляти на рідного брата, дезиртували з неї. Дуже до лиця було їм в роґатівках, так, що п. Романова сцену урядила мужеві, що не показався в такій перед нею.

Виповняючи свято обов'язок жовніра і розуміючи добре, що телефон без телефоніста – се кріс без стрільця, п. Хамула, глинянський фабрикант, остав при телефоні, аж поки не появилися польські війська, наражуючи тим чином життя за неньку Україну, хоть відступаюча стаційна команда обіщувала не робити судового донесення за занедбання служби.

Дичок же Василь роздумався в Путятинцях під Тернополем, мовляв, – ближче до Глинян, чим до Києва, і повернув туди. Тут прийняли його дуже радо, бо командант польської жандармерії казав: “Як би всі пішли, що ми без вас робили б?”

Наразив своє життя на велику небезпеку старший Галан, бо купив за придбані гроші в Перемишлянах каменицю у Львові і не потонув в польськiм морі, окружений самими поляками-каменичниками. А як ревно дбав про побільшення національного добра, свідчать слова глинянських жидків: “Ну, Галан сам вже не знає, що має брати за перепустку”.

П. Головчак, директор народної школи, по 9-місячній зрілій розвазі усунув образ Няниці Карла, який яснів своїми п'яними очима весь час української влади перед шкільною дитворою, і повісив польського орла з короною. Тепер носить за думкою, чи корону з орла зняти і занести до девізового банку, чи якийсь час ще оставити.

Стаційну команду в Глинянах виручив польський уряд і зняв австрійського орла зі суду. В той спосіб заощаджено 423 гривні і 50 шагів, бо не треба було вже уміщувати тризуба.

Аби Господь Бог якнайдалше поміг відтягнути загальні збори “Народного Дому”, править о. Садовський Службу Божу, рівночасно додає молебень, дякуючи Богу, що надніс польську окупацію і спас його від української в'язниці. Стоячи непохитно на твердiм українським становищі, зажадав від управи міста, аби йому не жида польського, а правдивого поляка прислала, то він виповнить конскрипційний аркуш. Будучи головою “Просвіти”, ревно дбає о поширення національної свідомості і зросту народу. Щонеділі і свята відбувається в читальні

музика з танцями. Відчитів не уряджується, бо глинянці і так вже премудрі.

Глиняни мають стати відпустовим містом – сталося велике чудо: По відвороті українських військ остали самі гривні в касі Народного Дому, а австрійські банкноти в портфелях директорів харчевого уряду.

П. Грицай, хоть суперарбітрований при українським війську, почуває в собі настільки мужеських сил, що хоче женитися. Як добрий господар на Україні займався адміністрацією військового збіжжя, шукає двох моргів, долинки і ліска в приданім.

П. Дичок Степан, етапний сотник, волів перебути п'ятнистий тиф на Великій Україні, мовляв, се легше, чим один день на фронті під Львовом.

П. Продзавичі боронять одно друге – чоловік жінку перед українським інтернованням, жінка мужа перед польським конфіскуванням. Один день говориться вдома по-українськи, два дні по-польськи.

П. Маруся з Горішного фільварку хоче виходити заміж, тож поїхала до Львова, аби навчитися підписатися на шлюбнім контракті.

П. Гайдучок обіцяв собі свято вже разом зі своєю дочкою покінчити медицину. Сього року має обходити 25 курсовий ювілей, на який має запросити всіх, що за його жоною виходили обцаси.

П. Скибінський Іванко задумує заанґажувати свіжі сили, які б відіграли трагедію: Шукання за червоними ногамицями. – Як зачуваємо, заанґажував до перворядних роль п. Ірену Балтарович, п. Прийму молодшого. Автором трагедії має бути п. Мальця Балтарович.

– Ліпше з панами тримати, чим з хлопами, – подумав собі п. Бородчак і вписався на польський університет і, хоть в довгій сорочці навчився по Львові ходити, тільки щось два рази зачепив о трамвай. Тато купив йому вже обценьки в залізнім склепі в Глинянах до виривання зубів.

О. Бачинський відправив торжественний молебень, аби тільки повернув *pięty pułk ułanów*¹, сподіючись на найближчим <нерозб.> поданні ще раз випити *żytniówki*². Розписала капітула Львівська конкурс на застав'є з тим, що сотрудник, по смерти о. Бачинського дістане третину доходу. – Сього місяця даючи на рідну школу, дав о. Бачинський через помилку дрібними 6 марок місто 5.

25. XII. 1921.

Ах оригінальність,
Як я за нею тужу,
Всі йдуть по кладці,
Я суну в калюжу,
Нічо не боюся,
Всі йдуть в циліндрах,
А я в капелюсі.

Віршик учеників академічної гімназії ві Львові на професора Івана Боберського. Він то свого часу на цісарське свято прийшов в щоденнім капелюсі, коли то всі інші прийшли в циліндрах. Не слід думати, що не мав циліндра – був бо перший елегант і вмів все з густом³ вбратися.

Записано від д-ра о. Бучка в 1923 році.

ЗМІСТ

Оксана ВАЦЕБА, Богдан ЯКИМОВИЧ

Сівач зерна на рідній ниві 5

Степан ГАЙДУЧОК

Воєнні спомини 12

¹ П'ятий уланський полк (пол.).

² Житня горілка (пол.).

³ Зі смаком.

Оригінал-макет підготовано
у відділі автоматизації
НБ ЛНУ імені Івана Франка
Завідувач Мирослава ДОМАНСЬКА

Підписано до друку 12.07.2002. Формат 60×84 ¹/₁₆
Папір офсет. Друк на різнограф. Умовн. друк. арк. 3.2.
Обл.-вид. арк. 3.3. Гарн. Bookman Old Style.
Наклад 350 прим. Зам. №

Видавничий центр Львівського національного
університету імені Івана Франка
79000, Львів. вул. Дорошенка, 41